

Standaard:

Erythrura

Uitgave zomer 2014

Erythrura

Index

Inhoud	2
Voorwoord	3
Bij de standaard papegaaiamadines	4
Veerstructuur en mutaties:	6
Bamboe papegaaiamadine:	8
Lombok papegaaiamadine:	8
Driekleurpapegaaiamadine:	12
Blauwgroene papegaaiamadine	16
Kleinschmidt's papegaaiamadine:	18
Koningspapegaaiamadine:	20
Kortstaartpapegaaiamadine:	22
Manilla papegaaiamadine:	24
Indische nonpareil:	26
Papoea papegaaiamadine:	30
Roodkoppapegaaiamadine:	32
Veelkleuren papegaaiamadine:	35

Voorwoord 1998.

In 1984 schreef de toenmalige Technische Commissie Tropische vogels: "Binnen afzienbare tijd zullen bij de diverse soorten papegaaiamadines meerdere mutaties optreden, reden waarom de TC het dan ook wenselijk acht de papegaaiamadines op te nemen in de standaard Australische prachtvinken en papegaaiamadines". Sinds 1984 zijn er inderdaad enkele mutaties bij de papegaaiamadine ontstaan. Veel belangrijker is het beschikbaar komen van meer soorten papegaaiamadines voor de kweker.

Nu, in 1998 de standaard Australische prachtvinken volledig vernieuwd is, is door de Keurmeestersvereniging Tropische vogels en Parkieten besloten een zelfstandige standaard Erythrura uit te geven. De papegaaiamadines hebben een volledig eigen groep kwekers aan zich weten te binden. Bovendien zou een nieuwe standaard "Australische prachtvinken en papegaaiamadines" zo omvangrijk worden, dat deze onhanteerbaar zal zijn.

De medewerking aan deze standaard, van kwekers en kenners van de Erythrura soorten, is als boeiend en leerzaam ervaren. Indien de werkgroep, uit naam van het bestuur van de Keurmeestersvereniging Tropische vogels en parkieten informatie of medewerking verzocht aan collega hobbyisten, was dit nimmer vergeefs. Het is dan ook goed een ieder voor de bijdrage aan deze standaard te bedanken. In het bijzonder dient de werkgroep Papegaaiamadines, bestaande uit de heren B. Bosch, P. van den Hooven en H. van de Weerdhof bedankt te worden. Deze standaard is grotendeels door hun inbreng en inzet tot stand gekomen.

Zoals elke standaard, zal ook deze standaard periodiek herzien, bijgewerkt en/of uitgebreid moeten worden. Dit mag geen bezwaar zijn, daar de uitgave geschiedt in een losbladig systeem.

Deze nieuwe standaard vervangt de in 1984 uitgegeven standaard Australische prachtvinken en papegaaiamadines.

Tenslotte spreekt het bestuur van de KMV-TP de hoop uit, dat deze geheel herziene standaard stimulerend mag werken op de ontwikkelingen bij de kweek en de keuring van de papegaaiamadines.

Bergen op Zoom, oktober 1998

De KMV Tropische vogels en parkieten.

Voorwoord 2014.

De nieuwe standaard Erythrura is, net als alle overige standaardseisen, die de laatste jaren worden uitgebracht, opgemaakt in de inmiddels bekende matrix lay-out. Hierdoor wordt het simpeler om kleurslagen met elkaar te vergelijken. Ook is een mutatie standaard Erythrura opgesteld, waardoor de informatie makkelijker is aan te passen en voor de liefhebbers toegankelijker wordt.

In deze volledig herziene standaard is een groot aantal nieuwe kleurslagen beschreven. Deze standaard is voorgelegd aan de technische commissie van de Speciaalclub Australische Prachtvinken en Papegaaiamadines. De speciaalclub heeft er voor gekozen niet op dit concept te reageren.

Zoals elke standaard, zal ook deze standaard periodiek herzien, bijgewerkt en/of uitgebreid moeten worden. Dit mag geen bezwaar zijn, daar de uitgave bestaat uit een losbladig systeem.

Deze nieuwe standaard vervangt de in 1998 uitgegeven standaard Australische prachtvinken.

Tenslotte spreekt het bestuur van de KMV-TP de hoop uit, dat deze geheel herziene standaard stimulerend mag werken op de ontwikkelingen bij de kweek en de keuring van de Papegaaiamadines.

Nijmegen, juli 2014.

De Keurmeester Vereniging
Tropische vogels en Parkieten.

BIJ DE STANDAARD ERYTHRURA.

Het genus *Erythrura*, de papegaaiamadines, vormt een duidelijk aparte groep astrilden, waarbij de groene basiskleur overheerst, gecombineerd met blauwe en/of rode veervelden. Samen met de Gouldamadines, *Chloebeia gouldiae*, bezitten alle papegaaiamadine als jonge vogels opvallende iriserende papillen in de hoeken van de snavel.

Dit geslacht bevat elf soorten. Samen met de Gouldamadines, welke door sommige auteurs ook bij dit geslacht worden gerekend, zijn dit de enige astrilden met een overwegend groene basiskleur. Sommige papegaaiamadines laten een duidelijk geslachtsdimorfisme zien, terwijl dit bij andere soorten niet of nauwelijks waarneembaar is. Het formaat varieert van 10 cm bij de kleinere soorten, zoals de blauwgroene-, veelkleur- en kortstaart papegaaiamadine, tot 15 cm bij de grootste soort, de Papoea papegaaiamadine. Het model gaat hier vaak mee samen en is kort en gedrongen bij de kleinere soorten en langer en slanker bij de grotere soorten. Het grotere formaat is dan ook vaak mede te danken aan het bezit van een langere en meer gepunte staart. De Indische Nonpareil bezit zelfs 3 tot 4 cm. verlengde middelste staartpenen.

Het verspreidingsgebied van de papegaaiamadines omvat geheel Indonesië, vanaf Maleisië tot en met geheel Nieuw-Guinea, een groot aantal ten noorden en ten oosten van Nieuw-Guinea en Australië liggende eilanden en eilandengroepen en Noord- Australië. Enkele soorten komen voor in een beperkt verspreidingsgebied en zijn dan ook éénsoortig. Andere soorten hebben een zeer uitgebreid verspreidingsgebied en hebben daardoor een aantal ondersoorten gevormd. Deze ondersoorten zijn niet altijd van elkaar te onderscheiden en daarom zijn deze niet apart beschreven. Wel worden eventuele ondersoorten genoemd en de verschillen met de wel beschreven standaardvorm.

In deze standaard zijn opgenomen.

1: BAMBOE PAPEGAAI AMADINE, *Erythrura h. hyperythra*

Het betreft de nominaatvorm en de ondersoorten

E.h.hyperythra, de bamboe papegaaiamadine)
E.h.microrhyncha,
E.h.intermedia, de Lombok papegaaiamadine).
E.h.malayana,
E.h.borneensis,
E.h.brunneiventris.

Het betreft hier een soort welke zeer sporadisch gehouden wordt en gekweekt. Van de Lombok papegaaiamadine is het niet duidelijk of deze nog in Europa in avicultuur aanwezig is.

2: DRIEKLIEUR PAPEGAAI AMADINE, *Erythrura trichroa domestica*

Het betreft de nominaatvorm en de ondersoorten

E.t.trichroa.
E.t.sanfordi.
E.t.modesta.
E.t.pinaiae.
E.t.sigilifera.
E.t.eichhorni.
E.t.pelewensis.
E.t.clara.
E.t.woodfordi.
E.t.cyanofrons.

Het de Driekleur papegaaiamadine is in loop van de tijd veel gekweekt. Omdat de ondersoorten vaak moeilijk herkenbaar zijn deze veel aan elkaar gepaard. De jongen van deze paringen zijn vruchtbaar. Hierdoor is gekozen om in deze standaard een domestica type te beschrijven. Door het veelvuldig kweken zijn er kleine verschillen in fysiek, kleur en tekening ontstaan waardoor het keuren hier op kan worden toegespitst

3: BLAUW GROENE PAPEGAAIAMADINE, *Erythrura tricolor*

De Blauwgroene papegaaiamadine kent geen ondersoorten. Er wordt regelmatig mee gekweekt.

4: KLEINSCHMIDT'S PAPEGAAI AMADINE, *Erythrura kleinschmidti*

De Kleinsmidt's papegaaiamadine is waarschijnlijk niet in de avicultuur van Europa aanwezig.

5: KONINGS PAPEGAAI AMADINE, *Erythrura cyanovirens regia*

Het betreft de nominaatvorm en de ondersoorten

E.c.cyanovirens.

E.c.regia.

E.c.serena.

E.c.efatensis.

E.c.gaughrani.

Alleen blauw rondom rode kop, wel fel van kleur.

Nauwelijks te onderscheiden van Regia.

Weinig blauwbezit, fletser van kleur.

..... De Konings papegaaiamadine is waarschijnlijk niet in de avicultuur van Europa aanwezig

7: KORTSTAART PAPEGAAI AMADINE, *Erythrura peali*

De Kortstaartamadine wordt regelmatig gehouden en mee gekweekt.

8: MANILLA PAPEGAAI AMADINE, *Erythrura viridifacies*

De Manila papegaaiamadine kent geen ondersoorten en is waarschijnlijk nog nooit in Europa in Avicultuur gehouden

9:INDISCHE NONPAREIL, *Erythrura p. prasina*

Het betreft de nominaatvorm en een ondersoort.

E.p.prasina

E.p.coelica.

Er komt een natuurlijke mutatie voor van de *E.p.prasina*, de geelbuik Er wordt niet veel maar met enige regelmaat met de Indische Nonpareil gekweekt

10: PAPOEA PAPEGAAI AMADINE, *Erythrura papuana*

Er zijn in het verleden af en toe Papoe papegaaiamadines in Avicultuur gehouden. Er zijn geen ondersoorten bekend

11: ROODKOP PAPEGAAI AMADINE, *Erythrura psittacea*

Er zijn geen ondersoorten bekend van de Roodkoppapegaaai amadine. Door het veelvuldig kweken zijn er kleine verschillen in fysiek, kleur en tekening ontstaan waardoor het keuren hier op kan worden toegespitst

12: VEELKLEURENPAPEGAAI AMADINE, *Erythrura coloria*

Er zijn geen ondersoorten bekend, er wordt met enige regelmaat gekweekt met de Veelkleuren Papegaaiamadine

De veerstructuur van de papegaaiamadines.

De bevedering van de papegaaiamadine is nog niet wetenschappelijk onderzocht, maar gelet op de overeenkomst met de bevedering van de Gouldamadines, kunnen toch enkele conclusies worden getrokken.

Carotenoïde kleurstoffen:

In de bevedering van de Erythrura soorten treffen we zowel rood- als geel carotenoïde aan.

Melanine kleurstoffen:

In de bevedering van de Erythrura soorten treffen we zwart eumelanine en roodbruin phaeomelanine aan. Bij de bamboe papegaaiamadine (*Erythrura hyperythra*) is het phaeomelanine bezit in wangen, borst, buik en onderstaartdekveren zo groot, dat deze bevedering warm kaneelbruin van kleur is. De groene lichaamskleur wordt verdiept door eumelanine bezit in de haakjes van de bevedering.

Overige kleurbeïnvloedende factoren:

De groene- en blauwe bevedering van de papegaaiamadines is van het structurele type. Door de aanwezigheid van eumelanine rond de modulaire cellen, worden blauwe lichtstralen zichtbaar. Wanneer zich in de cortex geel carotenoïde bevindt, is de veer groen van kleur.

Mutaties bij papegaaiamadine, *Erythrura*.

Algemeen:

In het algemeen worden de benamingen van de mutaties bij de papegaaiamadines afgeleid van de benamingen van de mutaties bij Australische prachtvinken.

Geslachtsgebonden en recessieve vererving:

Kleur:	Cinnamon ⁽¹⁾	Ino, gesl geb ⁽²⁾	Zeegroen ⁽³⁾
Bamboe papegaaiamadine			
Lombok papegaaiamadine			
Driekleurpapegaaiamadine	X	X	X ⁽³⁾
Blauwgroene papegaaiamadine			X ⁽³⁾
Kleinsmidt's papegaaiamadine			
Koningspapegaaiamadine			
Kortstraatpapegaaiamadine			X ⁽⁴⁾
Manilla papegaaiamadine			
Indische Nonpareil			
Papoea papegaaiamadine			
Roodkoppapegaaiamadine			X ⁽³⁾
Veelkleurenpapegaaiamadine			X ⁽⁴⁾

De betekenis van de cijfers

- (1) De cinnamon mutatie is een kwalitatieve reductie van het eumelanine. De mutatie wordt in het algemeen cinnamon genoemd bij de kromsnavels en kwartelachtigen. Daarnaast is er de trend om bij prachtvinken, die in het bezit zijn van geel carotenoïde en de blauwstructuur, deze mutatie cinnamon te noemen (gouldamadines en papegaaiamadines). Bij de overige prachtvinken en vinkachtigen wordt in het algemeen de naam bruin gebruikt. Door het ontbreken van "b" proteïne, gedurende het oxidatieproces, wordt zwart eumelanine niet meer volledig zwart maar bruin. Dit geldt voor alle concentraties zwart eumelanine, van zwart tot lichtgrijs. De bruine kleur die ontstaat, is dan ook van donkerbruin tot zeer licht zandkleurig bruin.
- (2) De geslachtsgebonden ino mutatie is een kwantitatieve reductie van het melanine. De ino mutatie is een mutatie van het geslachtsgebonden ino-gen. De satinetmutatie kan gezien worden als een nagenoeg volledig werkende ino mutatie. Het heeft op de verschillende vogelsoorten een geheel eigen gevolg. Bij de kanarie en de gedomesticeerde Afrikaanse- en Aziatische prachtvinken, wordt deze nagenoeg volledig werkende ino mutatie satinet genoemd. Bij de zebra-vink komen drie partieel ino mutaties voor, respectievelijk de bleekrug, de masker mutatie en de ino mutatie. Deze laatste mutatie lijkt het meest op de geslachtsgebonden en recessief verervende ino mutatie bij de papegaaiamadine.
- (3) De geslachtsgebonden zeegroen mutatie bij de (vooral) de roodkoppapegaaiamadine doet vermoeden dat het geen partiële bouw mutatie betreft. Mogelijk betreft het een kwalitatieve reductie van het carotenoïde. De kwantitatieve reductie zoals bij de zeegroen mutatie gebruikelijk zorgt namelijk niet

voor een oranje- maar voor een meer roze kopkleur. In dit hoofdstuk blijft verdere uitwerking van de geslachtgebonden zeeegroene papegaaiamadine mutatie dan ook achterwege.

- (4) De vererving van de zeegroen bij de kortstaart- en de veelkleuren papegaaiamadine is niet zeker. Het is aannemelijk dat deze overeenkomt met de zeegroen mutatie bij de overige papegaaiamadines.

Geslachtgebonden en dominante vererving:

Vooralsnog komt de geslachtsgebonden en dominante vererving bij de papegaaiamadine niet voor.

Autosomale en recessieve vererving:

Kleur:	Blauw ⁽¹⁾	Pastel ⁽²⁾	Pastel ⁽³⁾	Bont ⁽⁴⁾	Geelbuik ⁽⁵⁾
Bamboe papegaaiamadine					
Lombok papegaaiamadine					
Driekleurpapegaaiamadine				X ⁽⁴⁾	
Blauwgroene papegaaiamadine		X		X	
Kleinsmidt's papegaaiamadine					
Koningspapegaaiamadine					
Kortstraartpapegaaiamadine	X ⁽⁴⁾				
Manilla papegaaiamadine					
Indische Nonpareil	X ⁽⁴⁾			X ⁽⁶⁾	X
Papoea papegaaiamadine					
Roodkoppapegaaiamadine			X	X ⁽⁶⁾	
Veelkleuren papegaaiamadine					

Betekenis van de cijfers:

- (1) De blauw mutatie bij de papegaaiamadine komt overeen met de blauwmutatie van de Gouldamadine. De productie van het carotenoïde, zowel het rode en het gele, blijft uit
- (2) De pastel mutatie bij de blauwgroene papegaaiamadine is een recessief autosomaal verervende mutatie zoals wij deze in het algemeen kennen. Het betreft een kwantitatieve reductie van het melanine.
- (3) De pastel mutatie bij roodkoppapegaaiamadine is eveneens een recessief autosomaal verervende mutatie. Het gevolg van de mutatie is dat de haakjes in de bevedering niet volledig ontwikkeld zijn. Omdat het carotenoïde in de haakjes is geplaatst toont deze mutatie een minder intens rode en groene kleur bij de roodkoppapegaaiamadine. Door de liefhebbers is de mutatie bij de roodkoppapegaaiamadine de naam pastel gegeven.
- (4) De bont mutatie bij de papegaaiamadine heeft de neiging om bij het ouder worden van de vogel steeds minder eumelanine pigment in de bevedering af te zetten hierdoor wordt het geel en rood in de bevedering steeds uitgebreider zichtbaar.
- (5) De geelbuik mutatie bij de Indische Nonpareil komt ook in de vrij natuur voor. Het rode carotenoïde wordt bij deze mutatie niet gevormd en blijft steken in een geelnuance
- (6) Bij de roodkop- en driekleurpapegaaiamadine is een gele zwartoog kleurslag ontstaan. Deze mutatie is zover als bekend is een selectievorm van de bontmutatie. Er zijn echter signalen dat ook split bontvogels direct gele zwartogen geboren worden. Een meer precieze uitleg vergt een nauwkeurig kweekprogramma.

Autosomale en dominante vererving:

Vooralsnog komt de autosomale en dominante vererving bij de papegaaiamadine niet voor.

BAMBOE PAPEGAAI AMADINE, *Erythrura h. hyperythra*

LOMBOK PAPEGAAI AMADINE, *Erythrura hyperythra intermedia*

1: Algemeen:

Nederlands: Bamboe papegaaiamadine.

Duits: Bambus-Papageiamadine.

Engels: Green-tailed Parrot-finch.

Frans: Diamant à queue verte.

Nederlands Lombok papegaaiamadine.

Duits: Lombok-Papageiamadine.

Engels: Lombok Parrot-finch.

Frans: Diamant à queue verte de Lombok.

Het verspreidingsgebied is op het Maleisische schiereiland, via Borneo en Java, tot de Filippijnen. Verder op Celebes en de kleine Soenda-eilanden. Ze leven daar in de bergbossen op een hoogte tussen de 1000 en 3000 meter, aan deze bosranden en op de bamboevelden.

Ze voeden zich met allerlei gras- en bamboezaden.

Worden ook wel groenstaart papegaaiamadines genoemd.

De Lombok papegaaiamadine is wat voller van model dan de Bamboe papegaaiamadine.

Zowel de Bamboe- als de Lombok papegaaiamadine zijn over het algemeen gemakkelijker en beter in conditie te brengen dan de overige papegaaiamadines. Eveneens zijn deze beide soorten wat rustiger van aard, waardoor er wat strenger op de conditie mag worden gelet. Omdat er meerdere ondersoorten zijn worden alleen de uitersten, de Bamboe- en de Lombok papegaaiamadine gevraagd. Het is dan ook zaak om vooral de koptekening, maar ook de kleurdiepte, kritisch te bekijken, zonder uit het oog te verliezen, dat het hier toch nog steeds zuivere natuur- c.q. conditievogels betreft.

Er worden zes ondersoorten beschreven, t.w.

E.h.hyperythra, (Bamboe papegaaiamadine)

E.h.microrhyncha,

E.h.intermedia, (Lombok papegaaiamadine).

E.h.malayana,

E.h.borneensis,

E.h.brunneiventris.

De verschillen beperken zich tot wat diepere of mattere tinten, zowel van de groene bovenzijde als de bruine onderzijde. Ook de hoeveelheid blauw op de bovenschedel is per ras minimaal verschillend.

De ondersoort, intermedia, afkomstig van Lombok en Flores en de kleine Soenda-eilanden is het felste van kleur en wordt hierna, als Lombok papegaaiamadine, apart beschreven.

2. Erfelijkheid en veerstructuur:

Voor zover bekend zijn er bij de Bamboe- en Lombok papegaaiamadines nog geen mutaties opgetreden.

3. Fysieke standaard van de Bamboe- en Lombok papegaaiamadine.

Formaat:

10,5 cm..De ideale Bamboe en Lombok papegaaiamadine is geen iele vogel en dient aan de in de standaard gegeven maat te voldoen. Het model dient te zijn aangepast aan het formaat van de papegaaiamadine. De middelste twee staartpennen zijn bij de man iets verlengd en gepunt en bij de pop zijn deze minimaal verlengd en gepunt.

Model:

Hieronder wordt verstaan de onderlinge lichaamsverhoudingen, die ten opzichte van elkaar niet storend mogen werken. Fouten in het model zijn: puntige of bolle borst, uitgezakt onderlijf of een afwijkende ruglijn. Ook het model van de schedel moet in deze rubriek worden beoordeeld. Omdat de Bamboe- en Lombok papegaaiamadines cultuurvogels zijn, dient streng te worden beoordeeld in rubriek 1 bij formaat, model en houding

Door de relatief korte staart, is de Bamboe- en Lombok papegaaiamadine kort, maar robuust van model. Echter niet geblokt. Mede door de lange kegelvormige snavel, wordt een enigszins slanke indruk gewekt.

Houding:

De Bamboe en Lombok papegaaiamadine moeten rustig op stok zitten. Het doorzakken van de poten is fout. De vleugels dienen strak langs het lichaam te worden gedragen en moeten sluiten op de stuit.

Poten:

De poten moeten recht en stevig zijn, zonder verruwingen of vergroeiingen De tenen dienen de zitstok stevig te omklemmen Een Bamboe- en Lombok papegaaiamadine heeft aan elke poot vier tenen, waarvan 3 naar voren en 1 naar achteren zijn gericht. Aan elke teen zit een iets natuurlijk gekromde nagel. Ook de stand van de tenen en nagels moet in deze rubriek worden beoordeeld, evenals de reinheid van de poten.

Snavel: De snavel mag geen afwijkingen vertonen en of verruwingen of vergroeiingen. Onder- en bovensnavel moeten goed op elkaar sluiten.

Bevedering:

De bevedering dient gaaf en strak aaneengesloten te worden gedragen. Slijtage aan de veren en of vuile bevedering dient te worden bestraft.

Ringmaat:

2,7 mm

4: Tekeningpatroon van de Bamboe papegaaiamadine:

Voorhoofdsband:	De voorhoofdsband wordt gevormd door de bevedering die aansluit aan de bovensnavel. Bij de wildkleur is deze bevedering zwart en gaat dan over in een grijsblauwe kleur. De voorhoofdsband loopt tot een lijn op de bovenschedel ter hoogte van de ogen. Bij de pop mist de grijsblauwe kleur.
Kleurscheiding van onder- en bovenlichaam:	De kleurscheiding van het bovenlichaam en het onderlichaam loopt van af de teugel boven het oog langs. En vervolgens in een bocht langs de wangen en voor de vleugelbochten langs, om aan te sluiten op de buikzijde van de flanken. Ten slotte sluit de kleurscheiding op de stuit en bovenstaartdekveren. Bij de wildvorm man is de dit een kleurscheiding tussen grasgroen en kaneelbruin. Bij de pop is het groen in plaats van grasgroen

5: Kleurstandaard van de Bamboe papegaaiamadine man en pop:

	Man:	Pop:
Kleurslag:		
Kleur:		
Boven schedel en nek:	Grasgroen.	Groen.
Wangen, keel en teugel:	Kaneelbruin.	Kaneelbruin.
Borst en buik:	Warm kaneelbruin.	Warm kaneelbruin.
Flank:	Groen.	Groen.
Rugdek/ mantel:	Egaal grasgroen.	Egaal grasgroen.
Stuit:	Helder grasgroen.	Grasgroen.
Vleugelpennen:	Bruinzwart met groene buitenvlag.	Bruinzwart met groene buitenvlag.
Kleine vleugeldekveren en schouders:	Egaal grasgroen.	Egaal grasgroen.
Staart boven zijde:	Zwartbruin.	Zwartbruin.
Staartpennen:	Zwart.	Zwart.
Bovenstaartdekveren:	Groen met iets gelige waas.	Groen.
Onderstaartdekveren:	Crème.	Crème.
Poten:	Vleeskleurig.	Vleeskleurig.
Nagels:	Hoornkleurig.	Hoornkleurig.
Snavel:	Zwart.	Zwart.
Ogen /Pupil:	Zwartbruin/zwart.	Zwartbruin/zwart.
Tekeningkleur:		
Kleurscheiding groen en bruin:	Zie onder tekeningpatroon.	Zie bij tekeningpatroon.
Voorhoofdsband:	Zwart met daar achter een grijsblauwe band.	Bruin-zwart.

6: Tekeningpatroon van de Lombok papegaaiamadine:

Voorhoofdsband:	De voorhoofdsband wordt gevormd door de bevedering die aansluit aan de bovensnavel. Bij de wildkleur is deze bevedering zwart en gaat dan over in een diepblauwe kleur met grijze waas. De voorhoofdsband loopt tot een lijn op de bovenschedel ter hoogte van de ogen. Bij de pop mist het zwarte deel en is de diepblauwe kleur met grijze waas veel minder uitgebreid.
-----------------	---

Kleurscheiding van onder- en bovenlichaam:	De kleurscheiding van het bovenlichaam en het onderlichaam loopt van af de teugel boven het oog langs. En vervolgens in een bocht langs de wangen en voor de vleugelbochten langs, om aan te sluiten op de buikzijde van de flanken. Ten slotte sluit de kleurscheiding op de stuit en bovenstaartdekveren. Bij de wildvorm man is de dit een kleurscheiding tussen grasgroen en kaneelbruin. Bij de pop is het groen in plaats van grasgroen
--	---

7: Kleurstandaard van de Lombok papegaaiamadine man en pop:

Kleurslag:	Man:	Pop:
Kleur:		
Boven schedel en nek:	Grasgroen.	Groen.
Wangen en keel:	Intensief kaneelbruin.	Intensief kaneelbruin.
Borst en buik:	Intensief warm kaneelbruin.	Intensief kaneelbruin
Flank:	Groen.	Groen.
Rugdek/ mantel:	Glanzend grasgroen.	Glanzend grasgroen.
Stuit:	Helder grasgroen, met okergele waas.	Helder grasgroen.
Vleugelpennen:	Bruinzwart met groene buitenvlag.	Bruinzwart met groene buitenvlag.
Kleine vleugeldekveren en schouders:	Egaal grasgroen.	Egaal grasgroen.
Staart boven zijde:	Zwartbruin.	Zwartbruin.
Staartpennen:	Zwart , met groene buitenvlag. De middelste 2 pennen tonen een glanzend okergele waas.	Zwart, met groene buitenvlag. De middelste 2 pennen tonen een gelige waas.
Bovenstaartdekveren:	Groen, met enigszins okergele waas.	Groen, met een warm gelige waas.
Onder staartdek veren:	Diep crème.	Diep crème.
Poten:	Vleeskleurig.	Vleeskleurig.
Nagels:	Hoornkleurig.	Hoornkleurig.
Snavel:	Zwart.	Zwart.
Ogen /Pupil:	Zwartbruin/zwart.	Zwartbruin/zwart.
Tekeningkleur:		
Teugel:	Kaneelbruin.	Kaneelbruin.
Voorhoofdsband:	Zwart, met daar achter een grijzige diep blauwe band.	Bruin-zwart.

8: Keurtechnische aanwijzingen: Bamboe papegaa- amadine man en pop:

Wildkleur Bamboe papegaaiamadine:	<p>Algemeen: De Bamboe papegaaiamadine is over het algemeen gemakkelijker gaaf te brengen, dan de overige papegaaiamadines. Ook is deze soort rustiger van aard, waardoor er wat strenger op de conditie mag worden gelet. Daar er Bamboe papegaaiamadines van verschillende herkomst worden geïmporteerd, zijn er verschillende ondersoorten in Nederland aanwezig. Alleen de beide uitersten, de Bamboe- en de Lombok papegaaiamadine worden gevraagd. Het is dan ook juist vooral de koptekening, maar ook de kleurdiepte daarvan kritisch te bekijken, zonder uit het oog te verliezen, dat het hier toch nog steeds zuivere natuur- c.q. conditievogels betreft.</p> <p>Kleur: De kleur moet helder en regelmatig zijn, van de juiste kleurdiepte en kleurregelmaat. Het betreft hier de juiste standaard kleur.</p> <p>Tekening: De kop-, en lichaamstekening moet, voor zover omschreven, voldoen aan de in de standaard gestelde eisen. Over het algemeen kan worden gesteld, dat de tekening duidelijk en scherp dient te zijn en duidelijk omlind. Uiteraard is symmetrie een eerste vereiste.</p>
--	---

9: Keurtechnische aanwijzingen: Lombok papegaaia- amadine man en pop:

Wildkleur Lombok papegaaiamadine	<p>Algemeen: Ook de Lombok papegaaiamadine is over het algemeen gemakkelijker gaver te brengen dan de overige papegaaiamadines. Eveneens is deze ondersoort rustiger van aard, waardoor er wat strenger op de conditie mag worden gelet. Daar er Lombok papegaaiamadines van verschillende herkomst worden geïmporteerd, zijn er verschillende ondersoorten in Nederland aanwezig. Alleen de beide uitersten, de Bamboe- en de Lombok papegaaiamadine worden gevraagd. Het is dan ook juist vooral de koptekening, maar ook de kleurdiepte daarvan, kritisch te bekijken, zonder uit het oog te verliezen, dat het hier toch nog steeds zuivere natuur- c.q. conditievogels betreft. Tot slot kan opgemerkt worden, dat de Lombok papegaaiamadine wat voller van model is dan de Bamboe papegaaiamadine. Het is de vraag of de Lombok papegaaiamadine in Europa nog in avicultuur gehouden wordt. Wordt een Lombok papegaaiamadine voor een keurkeuring aangeboden dan wordt u gevraagd dit te melden aan de Technische Commissie tropen en parkieten van de NBvV.</p> <p>Kleur: De kleur moet helder en regelmatig zijn, van de juiste kleurdiepte en kleurregelmaat. Het betreft hier de juiste standaard kleur.</p> <p>Tekening: De kop-, en lichaamstekening moet, voor zover omschreven, voldoen aan de in de standaard gestelde eisen. Over het algemeen kan worden gesteld, dat de tekening duidelijk en scherp dient te zijn en duidelijk omljnd. Uiteraard is symmetrie een eerste vereiste.</p>
---	--

DRIEKLURPAPEGAAI AMADINE, *Erythrura trichroa domestica*

1: Algemeen:

Nederlands:	Driekleurpapegaaiamadine.
Duits:	Dreifarbige-Papageiamadine.
Engels:	Bleu-faced Parrot-finch.
Frans:	Diamant tricolore.

De driekleurpapegaaiamadine heeft de meest uitgebreide verspreiding van alle papegaaiamadines. Van Celebes, in het westen via de Molukken en Nieuw-Guinea tot aan de Hebriden, in de Stille Oceaan in het oosten en van de Caroline- eilanden in het noorden tot Noord- Australië in het zuiden.

Er worden negen ondersoorten beschreven, t.w.

E.t. trichroa.
E.t. sanfordi.
E.t. modesta.
E.t. pinaiae.
E.t. sigillifera.
E.t. eichhorni.
E.t. pelewensis.
E.t. clara.
E.t. woodfordi.
E.t. cyanofrons.

Het bestand van de driekleurpapegaaiamadine is door de import van de diverse ondersoorten volledig vermengd tot de hier beschreven domestica vorm. Er is door de kwekers geen rekening gehouden met de diverse ondersoorten. Het gevolg is, dat er in Europa nauwelijks meer sprake is van een zuivere nominaatvorm *Erythrura t. trichroa* of een van de andere ondersoorten. Tijdens de kweekselectie is steeds getracht vogels te kweken met een zo helder mogelijke kleur en een zo diep blauw- en groot mogelijk masker. Het gevolg van deze kweek- en selectiewijze is, dat de driekleurpapegaaiamadine, welke wij in Nederland kennen, een toch wel andere vogel is, dan die, welke in de vrije natuur voorkomt. Tevens is door deze kweekselectie, al dan niet gewild, een echte cultuurvogel ontstaan, met zowel in kleur en tekening als fysiek, kleine verschillen. Een tweede gevolg van deze domesticatie is het ontstaan van een aantal kleurmutaties.

De in de standaard beschreven driekleurpapegaaiamadine is dan ook vastgelegd onder de naam *Erythrura trichroa domestica*.

De pop heeft een kleiner en minder diep gekleurd blauw masker dan de man. Bovendien is vooral de buikkleur doffer en minder diep van kleur dan bij de man.

2: Erfelijkheid en veerstructuur:

Voor de veerstructuur van de d

Bij de driekleurpapegaaiamadine kent men de volgende mutaties:

- **Cinnamon:** De laatste jaren wordt op experimentele basis gekweekt met de cinnamon mutatie bij de driekleurpapegaaiamadine. Op dit moment is vooral het opbouwen van een stam gezonde kweekvogels aan de orde.
- **Lutino:** De lutino driekleurpapegaaiamadine is een reductie van alle melanine. Er blijft alleen een rest bruin eumelanine in de veren achter welke met name in de pennen is te herkennen.
- **Pastel:** Een 50% reductie van het melanine bezit. De pastel driekleur bezit grijze vleugelpennen, een wat helderder, meer grijsgroene lichaamskleur en een wat helderder rode staart.
- **Bont:** De bont mutatie betreft een plaatselijke totale reductie van alle melanine. De carotenoïde kleurstoffen worden niet beïnvloed. Aan de bont mutatie worden de algemeen geldende eisen voor bonte vogels gesteld. Dat wil zeggen; zoveel mogelijk alle kleur- en tekening onderdelen onderbroken. Het bontpatroon dient zo symmetrisch mogelijk te zijn en ongeveer 50% te beslaan. De bonte kleurslag wordt in de standaard niet volledig uitgewerkt. Een selectie vorm van driekleurpapegaaiamadine bont is de gele zwartoog.
- **Zeegroen:** Door een 50% reductie van de rode en gele kleurstoffen is de groene lichaamskleur veranderd in een zeegroene kleur. De staartdekkleur is van rood veranderd in meer roze, met een enigszins gelige waas. Vooral de lichaamskleur dient zo egaal mogelijk zeegroen te zijn, zonder groenere veren.
- **Blauw:** In *Naturalis* bevindt zich een balg van een duidelijk blauwe driekleurpapegaaiamadine. Deze is in de vorige eeuw verzameld vanuit de natuur. Een bewijs dat ook deze papegaaiamadine mutatie mogelijk is en mogelijk nog steeds als splitfactor in de populatie verborgen zit. De lichaamskleur van deze vogel was duidelijk blauw, hoewel wat minder briljant dan de kopkleur. Hierdoor was de kopaftekening nog duidelijk herkenbaar. Het staartdek van deze vogel was crèmeachtig. De blauwe driekleur wordt in deze standaard niet verder uitgewerkt.

3. Fysieke standaard van de Driekleurpapegaaiamadine.

Formaat:

12 cm..De ideale driekleurpapegaaiamadine is geen iele vogel en dient aan de in de standaard gegeven maat te voldoen. Het model dient te zijn aangepast aan het formaat van de papegaaiamadine. De middelste twee staartpennen zijn bij de man iets verlengd en gepunt en bij de pop zijn deze minimaal verlengd en gepunt.

Model:

Hieronder wordt verstaan de onderlinge lichaamsverhoudingen, die ten opzichte van elkaar niet storend mogen werken. Fouten in het model zijn: puntige of bolle borst, uitgezakt onderlijf of een afwijkende ruglijn. Ook het model van de schedel moet in deze rubriek worden beoordeeld. Omdat de driekleurpapegaaiamadines cultuurvogels zijn in een gevorderde vorm van domesticatie dienen deze streng te worden beoordeeld in rubriek 1 bij formaat, model en houding.

Door de relatief korte staart, is de driekleurpapegaaiamadine kort, maar robuust van model. Er kan van een min of meer geblokt type gesproken worden. Door de taps toelopende staart, met de verlengde lancetvormige middelste staartpennen, oogt het model niet kort en gedrongen.

Houding:

De driekleurpapegaaiamadine moet rustig op stok zitten. Het doorzakken van de poten is fout. De vleugels dienen strak langs het lichaam te worden gedragen en moeten sluiten op de stuit.

Poten:

De poten moeten recht en stevig zijn, zonder verruwingen of vergroeiingen De tenen dienen de zitstok stevig te omklemmen De driekleurpapegaaiamadine heeft aan elke poot vier tenen, waarvan 3 naar voren en 1 naar achteren zijn gericht. Aan elke teen zit een iets natuurlijk gekromde nagel. Ook de stand van de tenen en nagels moet in deze rubriek worden beoordeeld, evenals de reinheid van de poten.

Snavel: De snavelvorm mag geen afwijkingen vertonen en of verruwingen of vergroeiingen. Onder- en bovensnavel moeten goed op elkaar sluiten.

Bevedering:

De bevedering dient gaaf en strak aaneengesloten te worden gedragen. Slijtage aan de veren en of vuile bevedering dient te worden bestraft. Als soort heeft de driekleurpapegaaiamadine een iets lossere bevedering. Hier dient tijdens keuring rekening mee gehouden te worden.

Ringmaat:

2,7 mm.

4: Tekeningpatroon van de driekleurpapegaaiamadine:

De koptekening:	De koptekening van de driekleurpapegaaiamadine sluit tegen de bovensnavel aan en loopt op de schedel door tot ruim achter het oog om dan met een ruime boog, achter het oog langs de wangen naar de hoeken van de ondersnavel te lopen. Bij de wildkleur man is de koptekening diep blauw van kleur. Bij de pop is de kleur minder intens en de koptekening minder uitgebreid. De kleurscheiding dient scherp te zijn en niet onderbroken.
De stuit- en staarttekening:	De stuittekening sluit aan op de rugdekkleur en vormt een geheel met de staartpennen. De staartpennen hebben bij de wildkleur een zwarte binnenvlag. De middelste staartpennen zijn eenkleurig. De kleur van deze tekening is bij de wildkleur rood.

5: Kleurstandaard van de driekleurpapegaaiamadine man en pop:

Kleurslag:	Wildkleur:	Cinnamon:	Gele zwartoog:	Lutino:	Pastel:	Zeegroen:
Kleur:						
Keel en nek:	Grasgroen.	Dof groen met een bruine waas.	Intens diep geel.	Geel.	Bleek grasgroen.	Bleekgroen, met een blauwe waas.
Borst, en buik:	Egaal grasgroen.	Dof groen met een bruine waas.	Intens diep geel.	Geel.	Bleek grasgroen.	Bleekgroen, met een blauwe waas.
Flank:	Groen.	Dof groen met een bruine waas.	Intens diep geel.	Geel.	Bleek grasgroen.	Bleekgroen, met een blauwe waas.
Rugdek / mantel:	Egaal grasgroen.	Dof groen met een bruine waas.	Intens en egaal diep geel.	Egaal geel.	Egaal bleek grasgroen.	Egaal bleekgroen, met een blauwe waas.
Vleugelpennen:	Egaal grasgroen.	Dof groen met een bruine waas.	Intens en egaal diep geel.	Egaal geel, met een minimale crème waas.	Egaal bleek grasgroen.	Egaal bleekgroen, met een blauwe waas.
Kleine vleugeldekveren en schouders:	Egaal grasgroen.	Dof groen met een bruine waas.	Intens en egaal diep geel.	Egaal geel.	Egaal bleek grasgroen.	Egaal bleekgroen, met een blauwe waas.
Onder staartdek veren:	Mat grasgroen.	Dof mat groen met een bruine waas.	Intens diep geel.	Geel.	Bleek grasgroen.	Bleek grasgroen, met een blauwe waas.
Poten:	Donker hoorn kleurig.	Hoornkleurig.	Hoornkleurig.	Hoornkleurig.	Hoornkleurig.	Hoornkleurig.
Nagels:	Donker hoornkleurig.	Hoornkleurig.	Hoornkleurig.	Hoornkleurig.	Hoornkleurig.	Hoornkleurig.
Snavel:	Intens zwart.	Bruin zwart.	Hoornkleurig, zonder bontvorming.	Hoornkleurig.	Bleekzwart.	Bleekzwart.
Ogen / Pupil:	Zwartbruin/zwart.	Zwartbruin/zwart.	Zwartbruin/zwart.	Roodbruin.	Zwartbruin/zwart.	Zwartbruin/zwart.
Tekening:						
Kop en masker:	Diepblauw.	Blauw, met een bruine waas.	Wit, zo helder mogelijk.	Wit, zo helder mogelijk.	Bleek blauw, met enigszins grijze waas.	Blauw.
Stuit:	Grasgroen, over gaand in rood.	Dof groen, met bruine waas, overgaand in helder rood.	Intens diep geel, overgaand in helder rood.	Geel, overgaand in helder rood.	Bleek grasgroen, overgaand in helder rood.	Bleek grasgroen, met blauwe waas, overgaand in helder rood.
Staartpennen:	Rood, met zwarte binnenvlaggen.	Rood, met zwartbruin binnenvlaggen.	Rood, met kleurloze binnenvlaggen.	Rood, met kleurloze binnenvlaggen.	Rood, met bleek zwarte binnenvlaggen.	Rood, met bleek zwarte binnenvlaggen.

Keurtechnische aanwijzingen voor de driekleurpapegaaiamadine man en pop:

Wildkleur:	<p>Algemeen: In het verleden zijn er van de driekleurpapegaaiamadine diverse ondersoorten geïmporteerd. Door weinig gerichte kweek zijn deze vrijwel volledig vermengd tot de hierboven beschreven domesticatievorm.</p> <p>De diverse ondersoorten verschillen (soms minimaal) in grootte, kleurdiepte en helderheid van tekening. Ook tonen de meeste ondersoorten min of meer duidelijke geslachtsverschillen. Door de vermenging is er geen duidelijk verschil aan te geven tussen de man en de pop. Daarom wordt de pop niet afzonderlijk beschreven. De driekleurpapegaaiamadine kan soms onrustig zijn in de tentoonstellingskooi. De vogel dient dan ook goed gewend te zijn aan de kooi. Beschadigde bevedering is een ernstige fout en dient al gelang naar de ernst van de fout streng bestraft te worden.</p> <p>Tekening: Het masker dient zo helder en intens mogelijk van kleur te zijn. De kleurscheiding met de lichaamskleur dient regelmatig en scherp te zijn. Rafelige of onderbroken koptekening dient streng bestraft te worden in de rubriek tekening.</p> <p>Kleur: Een aantal ondersoorten van de driekleurpapegaaiamadine toont een min of meer bronskleurige, of zelfs oranje-achtige, kleur op de halszijden, achter het blauwe masker. Voor een domesticatie vorm is echter een zo egaal mogelijke groene halskleur vereist. Een bronskleurige of zelfs oranje-achtige kleur op de halszijde(n) is dan ook een kleurfout</p>
Cinnamon:	<p>Algemeen: De kweek van de cinnamon mutatie bevindt zich nog in een zeer pril stadium. Bij de beoordeling is dan ook enige coullance nodig. Voor de fysieke eigenschappen gelden de keurtechnische aanwijzingen van de wildkleur.</p> <p>Tekening: Voor de kleurnuance van de tekening kan enige soepelheid betracht worden bij de beoordeling. Wel dient de kleur egaal te zijn. De kleurscheiding van het masker komt overeen met de wildkleur.</p> <p>Kleur: Voor de kleurnuance van de kleurvelden kan enige soepelheid betracht worden bij de beoordeling. Wel dient de kleur egaal te zijn.</p>
Gele zwartoog:	<p>Algemeen: De kweek van de gele zwartoog mutatie is nog niet zeer uitgebreid. Bij de beoordeling is dan ook enige coullance nodig. Voor de fysieke eigenschappen gelden de keurtechnische aanwijzingen van de wildkleur. Het is belangrijk dat de bevedering bij deze mutatie van een onberispelijke kwaliteit is.</p> <p>Tekening: Voor de kleurnuance van de tekening kan enige soepelheid betracht worden bij de beoordeling. Wel dient de kleur egaal te zijn. De kleurscheiding van het masker komt overeen met de wildvorm.</p> <p>Kleur: De kleur van de gele zwartoog mutatie dient intens geel te zijn, waarmee het verschil met de kleur van de lutino duidelijk is. Deze intense kleur is mogelijk omdat de gele zwartoog een geselecteerde bonte vogel is.</p> <p>Het tonen van bont in veren of hoordelen dient streng bestraft te worden in de rubriek kleur.</p>
Lutino:	<p>Algemeen: Zowel aan de fysieke-, als aan de kleur- en tekeningomschrijving, worden dezelfde eisen gesteld, als aan de wildkleur. Toch dient vooral aan de conditie van de bevedering de nodige aandacht te worden geschonken. Nog meer dan bij alle overige papegaaiamadines, bezit de lutino driekleurpapegaaiamadine zeer gevoelige bevedering. Bij de keuring dient hier rekening mee te worden gehouden.</p> <p>Tekening: Hoewel door een meer kleurloze veerschacht en binnenvlaggen, de staartkleur wat flets rood overkomt, dient toch gestreefd te worden naar een zo diep mogelijk gekleurde staart.</p> <p>Kleur: We dienen de nek in een gelijke kleurdiepte waar te nemen als de rug. Is dit niet het geval, dan dient dit als een fout bij kleur aangemerkt te worden.</p>
Pastel:	<p>Algemeen: Hoewel de kweek van de pastel driekleurpapegaaiamadine zich in een experimenteel stadium bevindt, mag men uiteindelijk aan de fysieke-, als aan de kleur- en tekeningomschrijving dezelfde eisen stellen, als aan de wildkleur. Voor dit moment kan tijdens de beoordeling nog een mate van coullance betracht worden.</p>
Zeegroen:	<p>Algemeen: Hoewel de kweek van de zeegroene driekleurpapegaaiamadine zich in een experimenteel stadium bevindt, mag men uiteindelijk aan de fysieke-, als aan de kleur- en tekeningomschrijving dezelfde eisen stellen, als aan de wildkleur. Voor dit moment kan tijdens de beoordeling nog een mate van coullance betracht worden.</p>

BLAUWGROENE PAPEGAAIAMADINE, *Erythrura tricolor*

1: Algemeen:

Nederlands:	Blauwgroene papegaaiamadine
Duits:	Blau-grüne-Papageiamadine, Forbes Papageiamadine.
Engels:	Three-coloured Parrot-finch.
Frans:	Diamant Tanimbar, Diamant azuvert, Diamant tricolore

Komt voor op een aantal eilanden van de eilandengroep Grote Soenda eilanden. Timor, Tanimbar, Wetar, Babar, Damar en Romang. Leven aan de randen van eucalyptus- en bamboebossen. Voeden zich met gras- en bamboezaden.

De blauwgroene papegaaiamadine wordt in Nederland ook wel Forbes papegaaiamadine genoemd

Er worden geen ondersoorten beschreven.

De kleurdiepte van de pop is veel minder intens en dan met name vooral het blauw op de borst. Ook de rode kleur van de stuit en staart is minder diep als bij de man.

2: Erfelijkheid en veerstructuur:

Voor de veerstructuur van de blauwgroene papegaaiamadine wordt verwezen naar de mutatiestandaard voor de *Erythrura* soorten.

Bij de blauwgroene papegaaiamadine kent men de volgende mutaties:

- **Pastel:** Met een 50% gereduceerd melaninebezig. Uit de periode dat import nog mogelijk was is een vogel bekend, met een gereduceerd melaninebezig. Met deze mutatie wordt op dit moment zeer beperkt gekweekt. De pastel blauwgroene papegaaiamadine bezit opvallend grijze vleugelpennen, een wat helderder, meer grijsgroene lichaamskleur en een wat helderder rode staart.
- **Zeegroen:** Ongeveer 50% gereduceerd carotenoïdebezig. Hierdoor zijn zeegroene vogels ontstaan, met een meer zeegroene lichaamskleur en een meer rozeoranje staartkleur. De kleur is wat groener dan we van de zeegroene roodkoppapegaaiamadine kennen.
- **Bont:** De bont mutatie betreft een plaatselijke totale reductie van alle melanine. De carotenoïde kleurstoffen worden niet beïnvloed. Aan de bont mutatie worden de algemeen geldende eisen voor bonte vogels gesteld. Dat wil zeggen; zoveel mogelijk alle kleur- en tekening onderdelen onderbroken. Het bontpatroon dient zo symmetrisch mogelijk te zijn en ongeveer 50% te beslaan. De bonte kleurslag wordt in de standaard niet volledig uitgewerkt

3. Fysieke standaard van de blauwgroene papegaaiamadine.

Formaat:

10,5 cm. De ideale blauwgroene papegaaiamadine is geen iele vogel en dient aan de in de standaard gegeven maat te voldoen. Het model dient te zijn aangepast aan het formaat van de blauwgroene papegaaiamadine. De middelste twee staartpennen van de blauwgroene papegaaiamadine zijn iets gepunt

Model:

Hieronder wordt verstaan de onderlinge lichaamsverhoudingen, die ten opzichte van elkaar niet storend mogen werken. Fouten in het model zijn: puntige of bolle borst, uitgezakt onderlijf of een afwijkende ruglijn. Ook het model van de schedel moet in deze rubriek worden beoordeeld. Het model van de blauwgroene papegaaiamadine is kort en gedrongen. Door de relatief korte staart, wordt de gedrongen indruk nog versterkt.

Omdat de blauwgroene papegaaiamadines cultuurvogels zijn, is de beoordeling ook op basis van deze keurrichtlijnen

Houding:

De blauwgroene papegaaiamadine moet rustig op stok zitten. Het doorzakken van de poten is fout. De vleugels dienen strak langs het lichaam te worden gedragen en moeten sluiten op de stuit.

Poten:

De poten moeten recht en stevig zijn, zonder verruwingen of vergroeiingen. De tenen dienen de zitstok stevig te omklemmen. De blauwgroene papegaaiamadine heeft aan elke poot vier tenen, waarvan 3 naar voren en 1 naar achteren zijn gericht. Aan elke teen zit een iets natuurlijk gekromde nagel. Ook de stand van de tenen en nagels moet in deze rubriek worden beoordeeld, evenals de reinheid van de poten.

Snavel:

De snavelvorm mag geen afwijkingen vertonen en of verruwingen of vergroeiingen. Onder- en bovensnavel moeten goed op elkaar sluiten.

Bevedering:

De bevedering dient gaaf en strak aaneengesloten te worden gedragen. Slijtage aan de veren en of vuile bevedering dient te worden bestraft. Als soort heeft de blauwgroene papegaaiamadine een iets lossere bevedering. Hier dient tijdens keuring rekening mee gehouden te worden.

Ringmaat:

2,5 mm.

4: Tekeningpatroon van de blauwgroene papegaaiamadine:

De kleurscheiding nek:	Bij de blauwgroene papegaaiamadine gaat bij de wildvorm de blauwe kopkleur over in de grasgroene mantelkleur. Deze overgang is niet abrupt maar wel regelmatig van verloop.
De stuit- en staarttekening:	De stuittekening sluit aan op de rugdekkleur en vormt een geheel met de staartpennen. De staartpennen hebben bij de wildkleur een donker zwart bruine binnenvlag. De middelste staartpennen zijn eenkleurig. De kleur van deze tekening is bij de wildkleur rood.

5: Kleurstandaard van de blauwgroene papegaaiamadine man en pop:

Kleur:slag:	Wildkleur:	Pastel:	Zeegroen:
Kleur			
Bovenschedel, wangen en keel:	Diep kobalt blauw.	Kobalt blauw.	Diep kobalt blauw.
Borst, en buik:	Blauw.	Blauw, met een grijze waas.	Blauw.
Flank:	Blauw.	Blauw, met een grijze waas.	Blauw.
Rugdek/mantel:	Egaal diep grasgroen.	Egaal licht grasgroen.	Egaal grasgroen, met een blauwe waas.
Vleugelpennen en vleugeldek:	Egaal diep grasgroen .	Egaal licht grasgroen.	Egaal grasgroen, met een blauwe waas.
Onderstaartdekveren:	Blauw.	Blauw, met een grijze waas .	Blauw .
Poten:	Donker vleeskleurig.	Vleeskleurig.	Donker vleeskleurig.
Nagels:	Donker vleeskleurig.	Vleeskleurig.	Donker vleeskleurig.
Snavel:	Zwart.	Zwart.	Zwart.
Ogen/Pupil:	Zwartbruin/zwart.	Zwartbruin/zwart.	Zwartbruin/zwart.
Tekeningkleur:			
Stuit en staarttekening:	Rood.	Rood, minder intens dan de wildkleur.	Okerkleurig, met een oranje waas.

6: Keurtechnische aanwijzingen: blauwgroene papegaaiamadine man en pop

Wildkleur:	<p>Algemeen: De blauwgroene papegaaiamadine, ook wel Forbes papegaaiamadine genoemd, heeft zich in korte tijd ontpopt van een vrij zeldzame importvogel tot een relatief veel gekweekte papegaaiamadine. De fysieke eigenschappen verdienen dan ook enige aandacht. De blauwgroene papegaaiamadine kan gemakkelijk vet worden, wat het model nadelig beïnvloedt.</p> <p>Tekening: De kleurscheiding van de blauwe en groene lichaamskleur dient regelmatig te zijn. Rafelige of onderbroken tekening dient bestraft worden in de rubriek tekening</p> <p>Kleur: Bij intensief kobaltblauw gekleurde mannen is een enigszins blauwe aanslag in het rugdek en de schouders haast onvermijdelijk. Hoewel dit kritisch dient te worden bekeken, is enige soepelheid gewenst. Een beoordeling, zoals bij de Gouldiamadine, een standaardvogel, is in deze niet juist. Een groenige kleur in de flanken en het onderstaartdek is niet juist en dient bestraft te worden in de rubriek kleur.</p>
Pastel:	<p>Algemeen: Hoewel de kweek van de pastel blauwgroene papegaaiamadine zich in een experimenteel stadium bevindt mag men uiteindelijk zowel aan de fysieke-, als aan de kleur- en tekeningomschrijving dezelfde eisen stellen, als aan de wildkleur. Voor dit moment kan tijdens de beoordeling nog een mate van coulance betracht worden.</p>
Zeegroen:	<p>Algemeen: Hoewel de kweek van de zeegroene blauwgroene papegaaiamadine zich in een experimenteel stadium bevindt mag men uiteindelijk zowel aan de fysieke-, als aan de kleur- en tekeningomschrijving dezelfde eisen stellen, als aan de wildkleur. Voor dit moment kan tijdens de beoordeling nog een mate van coulance betracht worden.</p>

KLEINSCHMIDT'S PAPEGAAI AMADINE, *Erythrura kleinschmidti*

1: Algemeen:

Nederlands:	Kleinsmid's papegaaiamadine
Duits:	Kleinschmidt's-Papageiamadine.
Engels:	Pink-billed Parrot-finch.
Frans::	Diamant de Kleinschmidt.

Komt alleen voor op het eiland Vitu Levu, een onderdeel van de Fiji-eilanden. Komt voor in volgroeid regenwoud, van zeeniveau tot ongeveer 900 meter hoogte. Leeft daar alleen, in koppels of in kleine familiegroepen. De Kleinsmid's papegaaiamadine is een voedselspecialist, welke veel op vijgen foerageert, maar ook andere vruchten eet. Door enkele onderzoekers werd vastgesteld, dat ook insecten op het menu staan. Er is geen geslachtsonderscheid

Er komen van de Kleinsmid's papegaaiamadine geen ondersoorten voor. De beschrijving in deze standaard dient gezien te worden als een soortbeschrijving.

2: Erfelijkheid en veerstructuur:

Voor zover bekend zijn er bij de Kleinschmidt's papegaaiamadine geen mutaties opgetreden.

3: Fysieke soortbeschrijving van de Kleinsmid's papegaaiamadine.

Formaat:

Het formaat van de Kleinsmid's papegaaiamadine is 11 cm..De ideale Kleinsmid's papegaaiamadine is geen iele vogel en dient aan de in de soortomschrijving gegeven maat te voldoen. Het model dient te zijn aangepast aan het formaat van de Kleinsmid's papegaaiamadine..

Model:

Hieronder wordt verstaan de onderlinge lichaamsverhoudingen, die ten opzichte van elkaar niet storend mogen werken. Het model van de Kleinsmid's papegaaiamadine is robuust, door de korte staart lijkt dit gedrongen. De soort heeft een voor papegaaiamadines uitzonderlijk grote snavel

Houding:

De Kleinsmid's papegaaiamadine moet rustig op stok zitten. Het doorzakken van de poten is fout. De vleugels dienen strak langs het lichaam te worden gedragen en moeten sluiten op de stuit.

Poten:

De poten moeten recht en stevig zijn, zonder verruwingen of vergroeiingen De tenen dienen de zitstok stevig te omklemmen De Kleinsmid's papegaaiamadine heeft aan elke poot vier tenen, waarvan 3 naar voren en 1 naar achteren zijn gericht. Aan elke teen zit een iets natuurlijk gekromde nagel. Ook de stand van de tenen en nagels moet in deze rubriek worden beoordeeld, evenals de reinheid van de poten.

Snavel: De snavelvorm mag geen afwijkingen vertonen en of verruwingen of vergroeiingen. Onder- en bovensnavel moeten goed op elkaar sluiten. De soort heeft een voor papegaaiamadines uitzonderlijk grote snavel

Bevedering:

De bevedering dient gaaf en strak aaneengesloten te worden gedragen. Slijtage aan de veren en of vuile bevedering dient te worden bestraft.

Ringmaat:

2,7 mm

4: Tekeningpatroon van de Kleinsmid's papegaaiamadine:

De koptekening	De koptekening van de Kleinsmid's papegaaiamadine sluit aan de bovensnavel aan en loopt op de schedel door tot ongeveer een lijn tussen de ogen en buigt dan naar beneden in een lijn die zich kromt naar de ondersnavel. De kleurscheiding met de lichaamskleur verloopt regelmatig. De koptekening is bij de wildkleur zeer donker blauwzwart Op de achterschedel is de Kleinsmid's papegaaiamadine blauw bewaasd
De stuit en bovenstaartdekveren.	De stuittekening sluit aan op de rugdekkleur en dient eenkleurig te zijn.. De kleur van deze tekening is bij de wildkleur rood

5: Soortbeschrijving van de Kleinsmidt's papegaaiamadine man en pop:

Kleurslag	Wildkleur Man en pop
Kleur	
Wangen en keel	Licht grasgroen
Borst, en buik, en flank	Egaal grasgroen
Rugdek/ mantel	Egaal diep grasgroen
Vleugelpennen .	Egaal diep grasgroen met zwarte binnenvlag
Kleine vleugeldekveren	Egaal diep grasgroen
Staartpennen	Zwart
Onderstaartdekveren	Grasgroen
Poten	Vleeskleurig
Nagels	Vleeskleurig
Snavel	Egaal vleeskleurig met een roze waas
Ogen /Pupil	Bruin/zwart
Tekeningkleur	
Koptekening	Zwart op de achterschedel blauw bewaasd
Stuit	Grasgroen overgaand in helder rood
Bovenstaartdekveren	Helder rood

6: Keurtechnische aanwijzingen: Kleinsmidt's papegaaiamadine man en pop

Wildkleur	Voor zover bekend, is deze soort papegaaiamadine nog nooit in Europa ingevoerd. De beschrijving is opgesteld aan de hand van enkele wetenschappelijke beschrijvingen. Er is dan ook geen sprake van een standaardomschrijving, maar van een beschrijving van de soort, die gebruikt kan worden om de soort te herkennen. De in het rijksmuseum van natuurhistorie te Leiden onderzochte balgen lieten een nogal grote variatiebreedte zien in, zowel formaat, kleur als tekening. Indien de Kleinsmidt's papegaaiamadine voor een keuring wordt aangeboden kan deze met enige soepelheid als natuurvogel beoordeeld worden. In dat geval is een melding aan de Technische Commissie Tropische vogels en Parkieten gewenst.
------------------	--

KONINGSPAPEGAAIAMADINE, *Erythrura cyanovirens regia*

1: Algemeen:

Nederlands:	Koningspapegaaiamadine
Duits:	Könings-Papageiamadine
Engels:	Royal Parrot-finch
Frans:	Diamant royale.

De koningspapegaaiamadine komt voor op diverse eilanden van de Nieuwe Hebriden. In regenwouden en plantages. De ondersoorten ook in rijstvelden, weidegebieden en parken. De koningspapegaaiamadine voedt zich met vijgen, graszaden en insecten.

De pop is gelijk aan de man. Wel is de pop in het algemeen wat bleker van kleur dan de man. Volgens diverse beschrijvingen zou de pop een minder uitgebreid blauwbezit hebben en wat minder fel van kleur zijn. Gezien het verschil in blauwbezit en kleurintensiteit tussen de diverse ondersoorten, zal daar moeilijk rekening mee kunnen worden gehouden.

De koningspapegaaiamadine kent

De nominaatvorm en de ondersoorten verschillen slechts beperkt met de beschreven ondersoort en wel op de volgende onderdelen.

<i>E.c.cyanovirens.</i>	Minder uitgebreid blauw, kleur fletser.
<i>E.c.regia.</i>	Meeste blauw, en felst van kleur.
<i>E.c.serena.</i>	Alleen blauw rondom rode kop, wel fel van kleur.
<i>E.c.efatensis.</i>	Nauwelijks te onderscheiden van Regia.
<i>E.c.gaughrani.</i>	Weinig blauwbezit, fletser van kleur.

Voor zover bekend is deze soort papegaaiamadine nog nooit in Europa ingevoerd De beschrijving in deze standaard dient gezien te worden als een soortbeschrijving.

2: Erfelijkheid en veerstructuur:

Voor zover bekend, zijn er bij de koningspapegaaiamadine geen mutaties opgetreden.

3: Fysieke soortbeschrijving van de koningspapegaaiamadine.

Formaat:

Het formaat van de koningspapegaaiamadine is 10.5 á 11 cm..De ideale Koningspapegaaiamadine is geen iele vogel en dient aan de in de soortomschrijving gegeven maat te voldoen. Het model dient te zijn aangepast aan het formaat van de papegaaiamadine..

Model:

Hieronder wordt verstaan de onderlinge lichaamsverhoudingen, die ten opzichte van elkaar niet storend mogen werken. Het model van de koningspapegaaiamadine is robuust, door de korte staart lijkt dit gedrongen.

Houding:

De koningspapegaaiamadine moet rustig op stok zitten. Het doorzakken van de poten is fout. De vleugels dienen strak langs het lichaam te worden gedragen en moeten sluiten op de stuit.

Poten:

De poten moeten recht en stevig zijn, zonder verruwingen of vergroeiingen De tenen dienen de zitstok stevig te omklemmen De koningspapegaaiamadine heeft aan elke poot vier tenen, waarvan 3 naar voren en 1 naar achteren zijn gericht. Aan elke teen zit een iets natuurlijk gekromde nagel. Ook de stand van de tenen en nagels moet in deze rubriek worden beoordeeld, evenals de reinheid van de poten.

Snavel: De snavelvorm mag geen afwijkingen vertonen en of verruwingen of vergroeiingen. Onder- en bovensnavel moeten goed op elkaar sluiten.

Bevedering:

De bevedering dient gaaf en strak aaneengesloten te worden gedragen. Slijtage aan de veren en of vuile bevedering dient te worden bestraft.

Ringmaat:

2,5 mm.

4: Tekeningpatroon van de koningspapegaaiamadine:

De koptekening	De koptekening van de koningspapegaaiamadine sluit tegen de bovensnavel aan en loopt op de schedel door tot ruim achter in de nek om dan met een ruime boog terug aan te sluiten op de ondersnavel. Bij de wildkleur man is de koptekening rood.. De kleurscheiding dient scherp te zijn en niet onderbroken.
De teugel	De teugel loopt tussen de snavel en de voorkant van het oog. Bij de wildkleur is de teugel zwart.
De keeltekening.	Vanuit de ondersnavel begint de keeltekening. Deze keeltekening gaat langzaam over in de borstkleur en komt niet dieper dan de koptekening. Bij de wildkleur is deze tekening blauwzwart en is bij de man meer uitgebreider dan bij de pop.
De stuit en staarttekening.	De stuittekening sluit aan op de rugdekkleur en vormt een geheel met de staartpennen. De staartpennen hebben bij de wildkleur een zwarte binnenvlag. De middelste staartpennen zijn eenkleurig. De kleur van deze tekening is bij de wildkleur rood .

5: Soortbeschrijving van de koningspapegaaiamadine man en pop:

Kleurslag	Wildkleur
Keel	Donkerblauw
Nek	Diepblauw
Borst, en buik	Diepblauw
Flank en buik	Diepblauw
Rugdek/ mantel	Diepblauw
Vleugelpennen .	Egaal grasgroen
Kleine vleugeldekken en schouders	Diepblauw met een groene waas
Onder staartdek veren	Grasgroen met een blauw waas
Poten	Donker hoornkleurig grijs
Nagels	Donker hoornkleurig grijs
Snavel	Zwart
Ogen /Pupil	Zwartbruin/zwart
Tekeningkleur	
Koptekening	Rood
Teugel	Zwart
Keeltekening	Blauwzwart
Stuit en staarttekening	Rood

Keurtechnische aanwijzingen: koningspapegaaiamadine man en pop

Wildkleur	Algemeen: Volgens diverse beschrijvingen zou de pop een minder uitgebreid blauwbezit hebben en wat minder fel van kleur zijn dan de man. Gezien het verschil in blauwbezit en kleurintensiteit tussen de diverse ondersoorten, is daar moeilijk rekening mee te houden. Voor zover bekend is deze soort papegaaiamadine nog nooit in Europa ingevoerd. De beschrijving is opgesteld aan de hand van een redelijk aantal balgen van het Rijksmuseum van Natuur Historie in Leiden en enkele wetenschappelijke beschrijvingen. Er is dan ook geen sprake van een standaardomschrijving, maar van een beschrijving, welke gebruikt kan worden om de soort te herkennen. De onderzochte balgen lieten een nogal grote variatiebreedte zien in, zowel formaat, kleur als tekening. Indien de koningspapegaaiamadine voor keuring wordt aangeboden kan deze met enige soepelheid als natuurvogel beoordeeld worden. In dat geval is een melding aan de Technische Commissie Tropische vogels en Parkieten gewenst
------------------	---

KORTSTAARTPAPEGAAI AMADINE, *Erythrura peali*

1: Algemeen:

Nederlands:	Kortstaartpapegaaiamadine
Duits:	Peales-Papageiamadine.
Engels:	Peale's Parrot-finch.
Frans:	Diamant de Peale.

Komt voor op de Fiji-eilanden, Kandavu, Vitu Levu, Vanua Levu en Taveuni. Leven op open plaatsen en langs bosranden. Voeden zich met zaden en insecten en foerageren ook op rijstvelden. De pop is dof groen, heeft minder blauw op de borst en het rood op de kop is matter. Er worden geen ondersoorten beschreven.

2: Erfelijkheid en veerstructuur:

Voor de veerstructuur van de Kortstraat papegaaiamadine wordt verwezen naar de mutatiestandaard voor de *Erythrura* soorten.

Bij de kortstaartpapegaaiamadine kent men de volgende mutaties:

- **BLAUWKOP:** Vanuit het wild is een "variant" bekend met een blauw in plaats van een rood masker. Deze mutant van kortstaartpapegaaiamadine is in (zeer) kleine aantallen in Europa ingevoerd. Alle vogels met blauwe maskers blijken poppen te zijn, zodat een recessief geslachtsgebonden vererving waarschijnlijk is. De maskerkleur is blauw, als de kleur van het masker van de driekleur papegaaiamadine. De meer zwarte keel tekent hier duidelijk tegen af. Omdat het aannemelijk is dat de blauwkop kortstaartpapegaaiamadine niet meer in avicultuur aanwezig is, is verdere beschrijving in deze standaard niet aan de orde.
- **ZEEGROEN:** Vanuit de kweek met de kortstaartpapegaaiamadine zijn enkele vogels bekend met een gereduceerd carotenoïdebezuig. Hierdoor zijn zeegroene vogels ontstaan, met een zeegroene lichaamskleur en een meer roze-oranje kop- en staartkleur. De kleur is wat groener dan we van de zeegroene roodkop papegaaiamadine kennen. De kweek van deze vogels is niet erg voorspoedig. Het is onbekend of deze mutatie nog bestaat. In de standaard is een herkenningsoverzicht opgenomen.
- **BLAUW:** In de collectie van het Museum voor Natuurlijke Historie in Leiden is een balg aanwezig van een blauwe kortstaartpapegaaiamadine. Deze balg is in de negentiende eeuw verzameld vanuit de natuur. Een bewijs dat ook deze mutatie mogelijk is en mogelijk nog steeds als splitfactor in de populatie verborgen zit. De lichaamskleur van deze vogel was duidelijk blauw. Het staartdek van deze vogel was crème-achtig, evenals de maskerkleur. De blauw mutatie is niet verder in deze standaard uitgewerkt.

3. Fysieke standaard van de kortstaartpapegaaiamadine.

Formaat:

10 cm..De ideale kortstaartpapegaaiamadine is geen iele vogel en dient aan de in de standaard gegeven maat te voldoen. Het model dient te zijn aangepast aan het formaat van de papegaaiamadine. De middelste twee pennen van de staart zijn minimaal verlengd en gepunt.

Model:

Hieronder wordt verstaan de onderlinge lichaamsverhoudingen, die ten opzichte van elkaar niet storend mogen werken. Het model van de kortstaartpapegaaiamadine is gedrongen, hetgeen door de korte staart wordt geaccentueerd. Doorgaans in de nek iets geknikt.

Omdat de kortstaartpapegaaiamadine cultuurvogels zijn is de beoordeling ook op basis van deze keurrichtlijnen.

Houding:

De kortstaartpapegaaiamadine moet rustig op stok zitten. Het doorzakken van de poten is fout. De vleugels dienen strak langs het lichaam te worden gedragen en moeten sluiten op de stuit.

Poten:

De poten moeten recht en stevig zijn, zonder verruwingen of vergroeiingen. De tenen dienen de zitstok stevig te omklemmen. De kortstaartpapegaaiamadine heeft aan elke poot vier tenen, waarvan 3 naar voren en 1 naar achteren zijn gericht. Aan elke teen zit een iets natuurlijk gekromde nagel. Ook de stand van de tenen en nagels moet in deze rubriek worden beoordeeld, evenals de reinheid van de poten.

Snavel: De snavelvorm mag geen afwijkingen vertonen en of verruwingen of vergroeiingen. Onder- en bovensnavel moeten goed op elkaar sluiten.

Bevedering:

De bevedering dient gaaf en strak aaneengesloten te worden gedragen. Slijtage aan de veren en of vuile bevedering dient te worden bestraft.

Ringmaat:

2,7 mm.

4: Tekeningpatroon van de kortstaartpapegaaiamadine:

De koptekening	De koptekening van de kortstaartpapegaaiamadine sluit tegen de bovensnavel aan en loopt op de schedel door tot ruim achter in de nek om dan met een ruime boog terug aan te sluiten op de ondersnavel. Bij de wildkleur man is de koptekening rood. De kleurscheiding dient scherp te zijn en niet onderbroken.
De teugel	De teugel loopt tussen de snavel en de voorkant van het oog. Bij de wildkleur is de teugel zwart.
De keeltekening.	Vanuit de ondersnavel begint de keeltekening deze keeltekening gaat langzaam over in de borstkleur en komt niet dieper dan de koptekening. Bij de wildkleur is deze tekening blauwzwart en is bij de man meer uitgebreider dan bij de pop.
De stuit en staarttekening.	De stuittekening sluit aan op de rugdekkleur en vormt een geheel met de staatpennen. De staartpennen hebben bij de wildkleur een zwarte binnenvlag. De middelste staartpennen zijn eenkleurig. De kleur van deze tekening is bij de wildkleur rood.

5: Kleurstandaard van de kortstaartpapegaaiamadine man en pop:

Kleurslag	Wildkleur
Nek	Diep grasgroen
Borst en buik	Blauw overgaand in diep grasgroen
Flank en buik	Diep grasgroen
Rugdek en mantel	Diep grasgroen
Vleugelpennen .	Egaal grasgroen
Kleine vleugeldeken	Diep grasgroen
Onderstaartdekveren	Grasgroen
Poten	Donker hoornkleurig met een grijze waas
Nagels	Donker hoornkleurig met een grijze waas
Snavel	Zwart
Ogen /Pupil	Zwartbruin/zwart
Tekeningkleur	
Koptekening	Rood
Teugel	Zwart
Keeltekening	Blauwzwart
Stuit- en staarttekening	Rood

6: Keurtechnische aanwijzingen: kortstaartpapegaaiamadine man en pop

Wildkleur	<p>Algemeen: Ondanks het kleine formaat, dient de kortstaartpapegaaiamadine een robuust model te tonen. Voor deze soort is het tonen van een knik in de nek normaal en mag niet als fout worden aangemerkt.</p> <p>Tekening: De aftekening van het rode masker dient strak te zijn. De duidelijke en helder blauwe borstvlak mag niet te klein zijn en dient geleidelijk over te vloeien in de groene halszijden, flanken en buik.</p> <p>Kleur: De groene kleur veervelden dienen egaal grasgroen te zijn. Een vlekkelig grasgroene kleur dient beoordeeld te worden in de rubriek kleur.</p>
------------------	---

MANILLA PAPEGAAI AMADINE, *Erythrura viridifacies*

1: Algemeen:

Nederlands:	Manilla papegaaiamadine
Duits:	Manila-Papageiamadine.
Engels:	Green-faced Parrot-finch.
Frans:	Pape á tête verte.

Komt alleen voor op het Filippijnse eiland Luzon, en op de eilanden Panay en Negros. Komen voor bij bosranden en open graslanden en savannes, meestal boven een hoogte van 1000 meter. : Voeden zich met gras- en bamboezaden.

Poppen zijn dof en meer grijsachtig groen van kleur. Speciaal in de buikkleur, de broek en de onderstaartdekveren.

Er komen van de Manilla papegaaiamadine geen ondersoorten voor.

De beschrijving in deze standaard dient gezien te worden als een soortbeschrijving.

2: Erfelijkheid en veerstructuur:

Voor zover bekend komen van de Manilla papegaaiamadine geen mutaties voor.

3: Fysieke soortbeschrijving van de Manilla papegaaiamadine.

Formaat:

Het formaat van de Manilla papegaaiamadine is 14 cm inclusief de verlengde middelste lancetvormig staartpennen. Deze verlengde staartpennen zijn niet zo lang als bij de Indische Nonpareil. De ideale Manilla papegaaiamadine is geen iele vogel en dient aan de in de soortomschrijving gegeven maat te voldoen. Het model dient te zijn aangepast aan het formaat van de Manilla papegaaiamadine..

Model:

Hieronder wordt verstaan de onderlinge lichaamsverhoudingen, die ten opzichte van elkaar niet storend mogen werken. Het model van de Manilla papegaaiamadine is robuust. Door de verlengde middelste staartpennen wordt een wat slanke indruk gewekt.

Houding:

De Manilla papegaaiamadine moet rustig op stok zitten. Het doorzakken van de poten is fout. De vleugels dienen strak langs het lichaam te worden gedragen en moeten sluiten op de stuit.

Poten:

De poten moeten recht en stevig zijn, zonder verruwingen of vergroeiingen De tenen dienen de zitstok stevig te omklemmen De Manilla papegaaiamadine heeft aan elke poot vier tenen, waarvan 3 naar voren en 1 naar achteren zijn gericht. Aan elke teen zit een iets natuurlijk gekromde nagel. Ook de stand van de tenen en nagels moet in deze rubriek worden beoordeeld, evenals de reinheid van de poten.

Snavel: De snavelvorm mag geen afwijkingen vertonen en of verruwingen of vergroeiingen. Onder- en bovensnavel moeten goed op elkaar sluiten. De soort heeft een voor papegaaiamadines uitzonderlijk grote snavel

Bevedering:

De bevedering dient gaaf en strak aaneengesloten te worden gedragen. Slijtage aan de veren en of vuile bevedering dient te worden bestraft.

Ringmaat:

2,5 mm.

4: Tekeningpatroon van de Manilla papegaaiamadine:

De staarttekening.	De staarttekening bestaat uit de bovenstaartdekveren, sluit aan op stuitkleur en vormt een geheel met de staartpennen. De staartpennen hebben bij de wildkleur een zwarte binnenvlag. De middelste staartpennen zijn eenkleurig. De kleur van deze tekening is bij de wildkleur rood
--------------------	--

5: Soortbeschrijving van de Manilla papegaaiamadine man en pop:

Kleurslag	Wildkleur
Kleur	
Kop ,keel en nek	Egaal diep grasgroen
Borst, en buik,	Egaal gras groen, op de buik met een wat gelige waas
Flank	Egaal grasgroen
Rugdek/ mantel	Egaal diep grasgroen
Vleugelpennen .	Egaal diepgroen
Kleine vleugeldekveren en schouders	Egaal diepgroen
Onder staartdek veren	Bruin beige
Poten	Hoornkleurig met grijze waas
Nagels	Hoornkleurig met grijze waas
Snavel	Zwart
Ogen /Pupil	Zwartbruin/zwart
Tekening	
Staarttekening	Diep rood

6: Keurtechnische aanwijzingen: Manilla papegaaiamadine man en pop

Wildkleur	Voor zover bekend, is deze soort papegaaiamadines nog nooit in Europa ingevoerd. De beschrijving is opgesteld aan de hand van enkele wetenschappelijke beschrijvingen. Er is dan ook geen sprake van een standaardomschrijving, maar van een beschrijving van de soort, die gebruikt kan worden om de soort te herkennen. De in het rijksmuseum van natuurhistorie te Leiden onderzochte balgen lieten een nogal grote variatiebreedte zien in, zowel formaat, kleur als tekening. Indien de Manilla papegaaiamadine voor een keuring wordt aangeboden kan deze met enige soepelheid als natuurvogel beoordeeld worden. In dat geval is een melding aan de Technische Commissie Tropische vogels en Parkieten gewenst.
------------------	--

INDISCHE NONPAREIL, *Erythrura p. prasina*

1: Algemeen:

Nederlands:	Indische Nonpareil.
Duits:	Lauchgrüne-Papageiamadine.
Engels:	Pin-tailed Parrot-finch.
Frans:	Pape des prairies.

De Indische Nonpareil komt voor in Thailand, Laos, Java, Cambodja, Sumatra en Borneo. De vogels leven daar in de bosranden en vooral op de bamboevelden. De Indische Nonpareil voedt zich met gras- en bamboezaden en richt ook grote schade aan op de rijstvelden.

De kleurdiepte van de pop is veel minder intens, vooral het blauw op de borst. Ook de rode kleur van de stuit en staart is minder diep als bij de man.

Er wordt één ondersoort beschreven dit is de:

E.p.coelica.

Deze ondersoort wordt ook wel de Borneo Nonpareil genoemd.

Bij deze ondersoort is het blauw van het masker veel uitgebreider aanwezig. Aansluitend op het blauwe masker is ook de gehele bovenborst blauw van kleur. Ook de pop vertoont een uitgebreide blauwe was op wangen, keel en bovenborst.

2: Erfelijkheid en veerstructuur:

Voor de veerstructuur van de Indische Nonpareil wordt verwezen naar de mutatiestandaard voor de *Erythrura* soorten.

Bij de Indische Nonpareil kent men de volgende mutaties:

- **GEELBUIK:** Vanuit de natuur is één mutatie bekend. Deze werd relatief regelmatig geïmporteerd onder de naam geelbuik Indische Nonpareil. Bij sommige zendingen vertoende zo'n 10 % deze mutatie. De rode kleurstof in de bevedering is bij deze mutant vervangen door okergele kleurstof. Hierdoor bezit de man een okergeel bovenstaartdek en een okergele buikvlek. Deze buikvlek vormt hierbij een aaneengesloten veerveld met de okergele flanken en bovenborst. Hoewel de pop van deze mutant minder opvallend is, is zij toch zeer goed herkenbaar door het okergele bovenstaartdek. De geelbuik wordt nog steeds, zij het in geringe mate, in avicultuur gekweekt.
- **ZEEGROEN:** Naast de geelbuik worden soms, als tweede kleurafwijking, zeegroen gekleurde exemplaren aangeboden. Bij deze vogels is de hoeveelheid carotenoïde kleurstoffen (rood en geel), gedeeltelijk gereduceerd. Hierdoor zijn de groene veervelden zeegroen van kleur, de rode veervelden roze van kleur en de diep okergele veervelden fletser geel van kleur. Vermoedelijk bevindt zich, vermengd met het rood, ook gele kleurstof in de veren, want het roze vertoont een oranje-achtige was. Meestal vertonen deze zeegroene vogels wat groenere veren in het zeegroene dek, waardoor ze niet egaal van kleur zijn. In hoeverre deze zeegroen afwijkende vogels een mutatie is of een modificatie, is niet bekend.
- **Bont:** De herkomst van de bont mutatie bij de Indische Nonpareil is niet duidelijk. In deze standaard wordt dan ook niet verder op de bont mutatie bij de Indische Nonpareil ingegaan.
- **Blauw:** De herkomst van blauw mutatie bij de Indische Nonpareil is niet duidelijk. In deze standaard wordt dan ook niet verder op de blauw mutatie bij de Indische Nonpareil ingegaan.

3. Fysieke standaard van de Indische Nonpareil.

Formaat:

15 á 16 cm..De ideale Indische Nonpareil is geen iele vogel en dient aan de in de standaard gegeven maat te voldoen. Het model dient te zijn aangepast aan het formaat van de Indische Nonpareil. De middelste twee pennen van de staart zijn lancetvormig verlengd. Bij de man is dit 3 á 4 cm, bij de pop 2 á 3 cm..

Model:

Hieronder wordt verstaan de onderlinge lichaamsverhoudingen, die ten opzichte van elkaar niet storend mogen werken. Omdat de Indische Nonpareils natuurvogels zijn in een beperkte vorm van domesticatie dient streng te worden beoordeeld op algemene conditie, bevederingconditie en de gaafheid van het hoorn.

Het model is robuust, maar niet gedrongen. Door de verlengde middelste staartpennen wordt een wat slanke indruk gewekt.

Houding:

De Indische Nonpareil moet rustig op stok zitten. Het doorzakken van de poten is fout. De vleugels dienen strak langs het lichaam te worden gedragen en moeten sluiten op de stuit.

Poten:

De poten moeten recht en stevig zijn, zonder verruwingen of vergroeiingen. De tenen dienen de zitstok stevig te omklemmen. De Indische Nonpareil heeft aan elke poot vier tenen, waarvan 3 naar voren en 1 naar achteren zijn

gericht. Aan elke teen zit een iets natuurlijk gekromde nagel. Ook de stand van de tenen en nagels moet in deze rubriek worden beoordeeld, evenals de reinheid van de poten.

Snavel:

De snavelvorm mag geen afwijkingen vertonen en of verruwingen of vergroeiingen. Onder- en bovensnavel moeten goed op elkaar sluiten.

Bevedering:

De bevedering dient gaaf en strak aaneengesloten te worden gedragen. Slijtage aan de veren en of vuile bevedering dient te worden bestraft.

Ringmaat:

2,7 mm.

4: Tekeningpatroon van de Indische Nonpareil:

De teugel:	De teugel loopt van af de snavel tot aan de voorzijde van het oog. Aan de snavelzijde loopt de teugel uit langs de onder- en bovensnavel. Bij de wildkleur is de teugel zwart van kleur. Bij de man is de teugel prominenter aanwezig dan bij de pop.
De koptekening:	De koptekening van de Indische Nonpareil sluit aan de uitlopende teugel rond de bovenschedel. De koptekening loopt door tot aan een lijn aan de achterzijde van het oog, om dan in een regelmatig gebogen lijn rond de keel te sluiten. De kleurscheiding is regelmatig en relatief scherp. Bij de wildkleur man is de koptekening diepblauw van kleur. Bij de pop is de kleur minder intens en de koptekening minder uitgebreid..
Buikvlek:	De buikvlek loopt van de scheiding borst buiken en vormt min of meer een lang gerekt ovaal. Bij de wildkleur is deze buikvlek rood. De pop mist de buikvlek.
De stuit en staarttekening:	De stuittekening sluit aan op de rugdekkleur en vormt een geheel met de staartpennen. De staartpennen hebben bij de wildkleur een zwartbruine binnenvlag. De middelste verlengde staartpennen zijn bij de wildkleur eenkleurig. De kleur van deze tekening is bij de wildkleur rood.

5: Kleurstandaard van de Indische Nonpareil man en pop:

Kleurslag:	Wildkleur man:	Wildkleur pop:	Geelbuik man:	Geelbuik pop:	Zeegroene man:	Zeegroene pop:
Kleur:						
Nek:	Groen.	Groen, met een blauwachtige waas.	Groen.	Groen, met een blauwachtige waas	Groen, met een blauwachtige waas.	Groen, met een blauwachtige waas.
Boven borst:	Donker okergeel, met een groene waas.	Groen, met een okergele waas.	Donker okergeel.	Groen, met een okergele waas.	Donker okergeel, met een groenblauwe waas.	Okergeel, met een groene waas.
Buik:	Nvt.	Okergeel, met een groene waas.	Donker okergeel.	Okergeel, met een groene waas.	Nvt.	Okergeel, met een groene waas.
Flank:	Donker okergeel.	Okergeel, met een groene waas.	Donker okergeel.	Okergeel, met een groene waas.	Donker okergeel.	Okergeel.
Rugdek/ mantel:	Diepgroen.	Diepgroen.	Diepgroen.	Diepgroen.	Groen, met een blauwe waas.	Groen, met een blauwe waas.
Vleugelpennen:.	Diepgroen.	Groen.	Diepgroen.	Groen.	Groen, met een blauwe waas.	Groen, met een blauwe waas.
Kleine vleugeldekveren en schouders:	Diepgroen.	Groen.	Diepgroen.	Groen.	Groen, met een blauwe waas.	Groen, met een blauwe was.
Onder staartdek veren:	Donker okergeel.	Okergeel, groen bewaasd.	Donker okergeel.	Okergeel, met een groene waas.	Donker okergeel.	Okergeel.
Poten:	Hoornkleurig.	Hoornkleurig.	Hoorn kleurig.	Hoornkleurig.	Hoornkleurig.	Hoornkleurig.
Nagels:	Hoornkleurig.	Hoornkleurig.	Hoornkleurig .	Hoornkleurig.	Hoornkleurig.	Hoornkleurig.
Snavel:	Zwart.	Zwart.	Zwart .	Zwart.	Zwart.	Zwart.
Ogen /Pupil:	Zwartbruin/zwart.	Zwartbruin/zwart.	Zwartbruin/zwart.	Zwartbruin/zwart.	Zwartbruin/zwart.	Zwartbruin.
Tekeningkleur:						
Teugel:	Zwart.	Zwart met een groene waas.	Zwart.	Zwart, met een groene waas.	Zwart.	Zwart, met een groenblauwe waas.
Kop en masker:	Diepblauw.	Nvt.	Diepblauw.	Nvt.	Diepblauw.	Nvt.
Stuit- en staart tekening:	Rood.	Groen, overgaand in mat rood.	Licht okergeel.	Groen, overgaand in mat okergeel.	Bleekrood.	Groen, overgaand in mat okergeel.
Buikvlek:	Rood.	Nvt.	Nvt.	Nvt.	Bleekrood.	Nvt.

6: Keurtechnische aanwijzingen: Indische Nonpareil man en pop:

Wildkleur:	<p>Algemeen: De Indische Nonpareil is een typische tentoonstellingsvogel. Indien goed in conditie, kent deze vogel nauwelijks of geen foutbronnen. Het tonen van de verlengde middelste staartpennen is noodzakelijk.</p> <p>Tekening: De kleurscheiding van de verschillende veervelden dient met regelmaat te verlopen, zonder onderbreking.</p> <p>Kleur: Omdat de Indische Nonpareil een typische tentoonstellingsvogel is, is het van belang, dat maximale aandacht wordt besteed aan kleurdiepte en egaliteit.</p>
Geelbuik:	<p>Algemeen: Met de geelbuik mutatie wordt zeer weinig gekweekt. Wordt deze kleurslag voor een keuring aangeboden, dan dient bij de beoordeling enige coulance te worden betracht. Verder gelden de keurtechnische aanwijzingen zoals bij de wildkleur.</p> <p>Tekening: De kleurscheiding van de verschillende veervelden dient met regelmaat te verlopen, zonder onderbreking. Op de stuitkleur dient streng gelet te worden. Deze dient okergeel te zijn en mag geen rood vertonen.</p> <p>Kleur: Op de buikkleur dient streng gelet te worden. Deze dient okergeel te zijn en mag geen rood vertonen.</p>
Zeegroen:	<p>Algemeen: Met de zeegroene mutatie wordt zeer weinig gekweekt. Wordt deze kleurslag voor een keuring aangeboden, dan dient bij de beoordeling enige coulance te worden betracht. Verder gelden de keurtechnische aanwijzingen zoals bij de wildkleur.</p> <p>Tekening: De kleurscheiding van de verschillende veervelden dient met regelmaat te verlopen, zonder onderbreking</p> <p>Kleur: Bij de zeegroen kleurslag dient gelet te worden op de egaliteit van de kleur. Vlekkerige kleur wordt bestraft in de rubriek kleurregelmaat.</p>

PAPOEA PAPEGAAI AMADINE, *Erythrura papuana*.

1: Algemeen:

Nederlands:	Papoea papegaaiamadine.
Duits:	Papua-Papageiamadine.
Engels:	Papuan Parrot-finch.
Frans:	Diamant de Papua.

De Papoea papegaaiamadine komt voor in een drietal beperkte berggebieden op Nieuw-Guinea. Deze papegaaiamadines leven aan de randen van de wouden. In gebieden met lange grassen op een hoogte tussen de 900 en 2600 meter. Meestal zijn de vogels alleen of in koppels. Hun voedsel bestaat uit vijgen en zaden.

Er worden geen ondersoorten onderscheiden. Wel dient het volgende onder de aandacht gebracht te worden. Hoewel de Papoea papegaaiamadine veel overeenkomsten vertoont met de driekleur papegaaiamadine, is de Papoea papegaaiamadine aanmerkelijk groter en robuuster. Ook de snavel is aanmerkelijk grover. De lichaamskleur is over het geheel wat briljanter en glanzender. Een duidelijk kenmerk dient het aanwezig zijn van blauw op de keel te zijn. Bij niet alle exemplaren is dit even duidelijk. Bij de pop is dit nog minder duidelijk. Verwisseling met de ondersoort *E.p.sigillifera* van de driekleurpapegaaiamadine, welke ook van Nieuw-Guinea afkomstig is, is mogelijk, temeer daar deze ook de grootste ondersoort is van de driekleurpapegaaiamadine ondersoorten en ook briljanter van kleur is en eveneens een tamelijk grove snavel bezit. Deze heeft echter nooit blauw op de keel en ook geen 2 à 3 cm verlengde middelste staartpennen, maar slechts iets gepunte pennen.

De pop lijkt veel op de man, maar heeft minder blauw op de kop en heeft een bleekgroene kin- en keelkleur. Vooral bij de pop gaat de groene kleur van de buik, richting onderstaartdek, regelmatig over in een meer donkerbeige kleur.

2: Erfelijkheid en veerstructuur:

Voor zover bekend, zijn er bij de Papoea papegaaiamadine geen mutaties opgetreden,

3. Fysieke standaard van de Papoea papegaaiamadine.

Formaat:

15 cm..De ideale Papoea papegaaiamadine is geen iele vogel en dient aan de in de standaard gegeven maat te voldoen. Het model dient te zijn aangepast aan het formaat van de Papoea papegaaiamadine. De middelste twee staartpennen zijn 2 a 3 cm verlengd en gepunt.

Model:

Hieronder wordt verstaan de onderlinge lichaamsverhoudingen, die ten opzichte van elkaar niet storend mogen werken. Fouten in het model zijn: puntige of bolle borst, uitgezakt onderlijf of een afwijkende ruglijn. Ook het model van de schedel moet in deze rubriek worden beoordeeld. Omdat de Papoea papegaaiamadines conditievogels zijn dienen deze beoordeeld te worden op het compleet zijn van veren en hoorndelen.

Houding:

De Papoea papegaaiamadine moet rustig op stok zitten. Het doorzakken van de poten is fout. De vleugels dienen strak langs het lichaam te worden gedragen en moeten sluiten op de stuit.

Poten:

De poten moeten recht en stevig zijn, zonder verruwingen of vergroeiingen De tenen dienen de zitstok stevig te omklemmen De Papoea papegaaiamadine heeft aan elke poot vier tenen, waarvan 3 naar voren en 1 naar achteren zijn gericht. Aan elke teen zit een iets natuurlijk gekromde nagel. Ook de stand van de tenen en nagels moet in deze rubriek worden beoordeeld, evenals de reinheid van de poten.

Ringmaat:

2,7 mm.

Snavel:

De snavelvorm mag geen afwijkingen en of verruwingen of vergroeiingen . Onder- en bovensnavel moeten goed op elkaar sluiten.

Bevedering:

De bevedering dient gaaf en strak aaneengesloten te worden gedragen. Slijtage aan de veren en of vuile bevedering dient te worden bestraft. Als soort heeft de Papoea papegaaiamadine een iets lossere bevedering. Hier dient tijdens keuring rekening mee gehouden te worden.

4: Tekeningpatroon van de Papoea papegaaiamadine:

De koptekening:	De koptekening van de Papoea papegaaiamadine sluit tegen de bovensnavel aan en loopt op de schedel door tot ruim achter het oog om dan met een ruime boog, achter het oog langs de wangen naar de hoeken van de ondersnavel te lopen, om vervolgens te sluiten rond de ondersnavel. Bij de wildkleur man is de koptekening diep blauw van kleur. Bij de pop is de kleur minder intens en de koptekening minder uitgebreid. De kleurscheiding dient scherp te zijn en niet onderbroken.
De stuit- en staarttekening:	De stuittekening sluit aan op de rugdekkleur en vormt één geheel met de staartpennen. De staartpennen hebben bij de wildkleur een zwarte binnenvlag. De middelste staartpennen zijn eenkleurig. De kleur van deze tekening is bij de wildkleur rood.

5: Herkenningsomschrijving van de Papoea papegaaiamadine man en pop:

Kleurslag:	Wildkleur:
Kleur:	
Nek:	Egaal grasgroen:
Borst en buik:	Egaal grasgroen.
Flank:	Glanzend grasgroen.
Rugdek / mantel:	Egaal grasgroen.
Vleugelpennen:	Egaal grasgroen.
Kleine vleugeldekveren en schouders:	Egaal grasgroen.
Onderstaartdekveren:	Mat grasgroen.
Poten:	Donker hoornkleurig.
Nagels:	Donker hoornkleurig.
Snavel:	Zwart.
Ogen /Pupil:	Zwartbruin/zwart.
Tekening:	
Koptekening:	Diepblauw.
Stuit- en staarttekening:	Rood.

6: Keurtechnische aanwijzingen: Papoea papegaaiamadine man en pop:

Wildkleur:	<p>Algemeen: Voor zover bekend, is deze soort papegaaiamadinees slechts zelden in Europa ingevoerd. De beschrijving is opgesteld aan de hand van enkele wetenschappelijke beschrijvingen. Er is dan ook geen sprake van een standaardomschrijving, maar van een beschrijving van de soort, die gebruikt kan worden om de soort te herkennen. De in het Rijksmuseum van Natuurhistorie te Leiden onderzochte balgen lieten een nogal grote variatiebreedte zien in, zowel formaat, kleur als tekening. Indien de Papoea papegaaiamadine voor een keuring wordt aangeboden kan deze met enige soepelheid als natuurvogel beoordeeld worden. In dat geval is een melding aan de Technische Commissie Tropische vogels en Parkieten gewenst.</p> <p>Kleur: Op de buik, richting de onderstaartdekveren, gaat de groene kleur regelmatig over in een meer beige bewaasde groene kleur. Vooral bij de poppen komt dit voor. Hoewel dit soepel dient te worden beoordeeld, gaat de voorkeur uit naar een zo groen mogelijke buikkleur.</p>
-------------------	---

ROODKOPPEGAAI AMADINE, *Erythrura psittacea*

1: Algemeen:

Nederlands:	Roodkoppapegaaiamadine
Duits:	Rotköpfige-Papageiamadine.
Engels:	Red headed Parrot-finch.
Frans:	Diamant á tête rouge.

De roodkoppapegaaiamadine komt alleen voor in Nieuw-Caledonië. Ze leven vooral in het struikgewas van bosranden, plantages en parken. Het hoofdvoedsel bestaat uit gras- en onkruidzaden.

Er zijn geen ondersoorten van de roodkoppapegaaiamadine bekend.

De pop is bijna gelijk aan de man, vaak alleen wat doffer en minder diep van kleur. Een methode om het geslacht te bepalen is door de aarsstreek van de vogels te bekijken. Mannen tonen soms namelijk rond de aarsstreek enkele rode veertjes, terwijl deze bij poppen ontbreken.

2: Erfelijkheid en veerstructuur:

. Voor de veerstructuur van de roodkoppapegaaiamadine wordt verwezen naar de mutatiestandaard voor de *Erythrura* soorten.

Bij de roodkoppapegaaiamadine kent men de volgende mutaties:

- **BONT:** Van de bonte roodkoppapegaaiamadines is geen standaard omschrijving te maken. Dit hangt samen met het grillig verervende bontpatroon, wat (nog) niet vast te leggen is. De eisen, die in het algemeen voor bonte vogels gelden zijn ook van toepassing op de bonte roodkoppapegaaiamadine. Er wordt dus een bontpercentage van ongeveer 50% verlangd, waarvan de tekening patronen zo symmetrisch mogelijk dienen te zijn.

De groene veervelden dienen zo diep mogelijk en egaal groen te zijn. De gele veervelden dienen zo diep mogelijk en egaal geel te zijn.

Bij veel bonte roodkoppapegaaiamadines zien we een tendens van het geheel geel worden van de lichaamsbevedering, terwijl de vleugelpennen groen van kleur zijn. Hoewel deze vogels niet aan de 50%-eis voldoen, lijkt het ons gewenst deze vogels met de nodige soepelheid te beoordelen, daar dit patroon vast te leggen lijkt te zijn. De weg naar een "getekende" ligt daarmee open en wordt met een "streng" beoordeling vrijwel zeker geblokkeerd.

De mutatie combinatie zeegroen bont kan een contrastrijke kleurslag die indien voor keuring wordt aangeboden op basis van de algemene richtlijnen voor bonte vogels kan worden gekeurd.

- **ZEEGROEN:** De zeegroene kleurslag is in het begin van de jaren zeventig ontstaan en is het gevolg van een gedeeltelijke reductie van het carotenoïde.
- **PASTEL:** Begin jaren negentig van de vorige eeuw ontstond een mutatie, welke isabel werd genoemd. De kleur van deze vogel lijkt te ontstaan als gevolg van een eumelanine reductie. Wanneer echter de bevedering van deze vogels wordt onderzocht, blijkt de kleur te ontstaan, doordat de haakjes van de bevedering verdwijnen, waarmee ook een gedeelte van het eumelanine verdwijnt. Het behoeft aanbeveling te onderzoeken of het kweektechnisch mogelijk is het missen van haakjes uit te selecteren, maar wel de pastelkleur te handhaven. Is dit niet het geval, dan is de pastelmutatie als minder gewenst aan te merken.
- **GELE ZWARTOOG:** De gele zwartoog is een geselecteerde bontmutatie en is ontstaan door steeds de meest gele roodkoppapegaaiamadine man aan de meest gele roodkoppapegaaiamadine pop te paren.

3. Fysieke standaard van de Roodkoppapegaaiamadine.

Formaat:

13 cm..De ideale roodkoppapegaaiamadine is geen iele vogel en dient aan de in de standaard gegeven maat te voldoen. Het model dient te zijn aangepast aan het formaat van de roodkoppapegaaiamadine. De middelste twee staartpennen zijn bij de man iets verlengd en gepunt en bij de pop zijn deze minimaal verlengd en gepunt.

Model:

Standaard *Erythrura* 2014

Hieronder wordt verstaan de onderlinge lichaamsverhoudingen, die ten opzichte van elkaar niet storend mogen werken. Fouten in het model zijn: puntige of bolle borst, uitgezakt onderlijf of een afwijkende ruglijn. Ook het model van de schedel moet in deze rubriek worden beoordeeld. Omdat de roodkoppapegaaiamadines cultuurvogels zijn in een gevorderde vorm van domesticatie dienen deze streng te worden beoordeeld in rubriek 1 bij formaat, model en houding.

Door de relatief korte staart, is de roodkoppapegaaiamadine kort, maar robuust van model. Er kan van een min of meer geblokt type gesproken worden. Door de taps toelopende staart, met de verlengde lancetvormige middelste staartpennen, oogt het model niet kort en gedrongen.

Houding:

De roodkoppapegaaiamadine moet rustig op stok zitten. Het doorzakken van de poten is fout. De vleugels dienen strak langs het lichaam te worden gedragen en moeten sluiten op de stuit.

Poten:

De poten moeten recht en stevig zijn, zonder verruwingen of vergroeiingen. De tenen dienen de zitstok stevig te omklemmen. De roodkoppapegaaiamadine heeft aan elke poot vier tenen, waarvan 3 naar voren en 1 naar achteren zijn gericht. Aan elke teen zit een iets natuurlijk gekromde nagel. Ook de stand van de tenen en nagels moet in deze rubriek worden beoordeeld, evenals de reinheid van de poten.

Snavel: De snavelvorm mag geen afwijkingen vertonen en of verruwingen of vergroeiingen. Onder- en bovensnavel moeten goed op elkaar sluiten.

Bevedering:

De bevedering dient gaaf en strak aaneengesloten te worden gedragen. Slijtage aan de veren en of vuile bevedering dient te worden bestraft. Als soort heeft de roodkoppapegaaiamadine een iets lossere bevedering. Hier dient tijdens keuring rekening mee gehouden te worden.

Ringmaat:

2,7 mm.

4: Tekeningpatroon van de Roodkoppapegaaiamadine:

De teugel	De teugel vormt een smalle lijn van zijkant van de snavel. Vanaf de plaats waar onder- en bovensnavel zich sluiten tot aan de voorkant van het oog. Bij de wildkleur is de teugel zwart.
De koptekening:	De koptekening van de roodkoppapegaaiamadine sluit tegen de bovensnavel aan en loopt op de schedel door tot ruim achter het oog om dan met een ruime boog, achter het oog in een diep gebogen lijn langs de wangen om te sluiten op de borst. Bij de wildkleur is de koptekening diep rood van kleur. De kleurscheiding dient scherp te zijn en niet onderbroken.
De stuit- en staarttekening:	De stuittekening sluit aan op de rugdekkleur en vormt een geheel met de bovenstaartdekveren en staartpennen. De staartpennen hebben bij de wildkleur een zwarte binnenvlag. De middelste staartpennen zijn eenkleurig. De kleur van deze tekening is bij de wildkleur rood.

5: Kleurstandaard van de roodkoppapegaaiamadine man en pop:

Kleurslag	Wildkleur	Zegroen .	Gele zwart oog	Pastel .
Kleur				
Nek	Egaal grasgroen	Egaal groen met een blauwe waas	Intens geel	Egaal groen
Borst en buik:	Egaal grasgroen	Egaal groen met een blauwe waas	Geel	Egaal groen
Flank	Groen	Egaal groen met een blauwe waas	Geel	Groen
Rugdek/ mantel	Egaal grasgroen	Egaal groen met een blauwe waas	Egaal geel zo diep mogelijk	Egaal groen
Vleugelpennen .	Egaal grasgroen	Egaal groen met een blauwe waas	Egaal geel	Egaal groen
Kleine vleugeldeken en schouders	Egaal grasgroen	Egaal groen met een blauwe waas	Egaal geel	Egaal groen
Onderstaartdekveren	Mat grasgroen	Mat groen met een blauwe waas	Geel	Mat groen
Poten	Donker hoornkleurig	Hoornkleurig	Donkerhoorn kleurig	Hoornkleurig
Nagels	Donker hoornkleurig	Hoornkleurig	Donker hoornkleurig	Hoornkleurig
Snavel	Zwart	Hoornkleurig	Zwart	Donker grijs
Ogen /Pupil	Donker bruin/zwart	Donker bruin/zwart	Donkerbruin /zwart	Donkerbruin /zwart

Tekeningkleur				
Teugel	Zwart	Zwart	Crème wit	Zwartgrijs
Koptekening	Rood	Oranje	Rood	Rood
Stuit- en staart tekening.	Rood	Oranje	Rood	Rood

6:Keurtechnische aanwijzingen: roodkoppapegaaiamadine man en pop

Wildkleur	<p>Algemeen: De roodkoppapegaaiamadine kan soms onrustig zijn in de tentoonstellingskooi. De vogel dient dan ook goed gewend te zijn aan de kooi. Beschadigde bevedering is een ernstige fout en dient al gelang naar de ernst van de fout streng bestraft te worden.</p> <p>De roodkoppapegaaiamadine bezit wat langer verlengde staartpennen dan de driekleur papegaaiamadine. Hierdoor lijkt de roodkoppapegaaiamadine iets slanker. De vorm van het lichaam is echter vrijwel gelijk.</p> <p>Tekening: Het masker dient zo helder en intens mogelijk van kleur te zijn. De kleurscheiding met de lichaamskleur dient regelmatig en scherp te zijn. Rafelige of onderbroken koptekening dient streng bestraft te worden in de rubriek tekening.</p> <p>Kleur: De lichaamskleur dient egaal grasgroen te zijn. Wanneer de haakjes van de veren van het rug- en vleugeldek beschadigd zijn zal de kleur van het rugdek grauw groen van kleur zijn. Dit moet streng beoordeeld worden</p>
Zeegroen	<p>Algemeen: De bij de wildkleur genoemde keurtechnische aanwijzingen gelden ook voor deze kleurslag. Bij deze mutatie moet gestreefd worden naar een regelmatige reductie van het carotenoïde kleurstoffen.</p> <p>Tekening: De aflijning van tekening is gelijk als bij de wildkleur.</p> <p>Kleur: Daarnaast is bij de zeegroene roodkoppapegaaiamadine de lichte lichaamskleur soms niet egaal. Sommige veren zijn "groener" dan andere. Dit moet als fout worden aangemerkt. De kleur moet zo egaal mogelijk zijn.</p>
Geel zwartoog	<p>Algemeen: Voor de gele zwartoog gelden dezelfde fysieke eisen als voor de wildkleur zijn gesteld. Het is belangrijk dat de bevedering van goede kwaliteit is en goed op het lichaam sluit anders is de kleur van het masker en het lichaam als snel vlekkerig</p> <p>Tekening: De aftekening van de rode kop, met het verder gele lichaam, dient zo strak en scherp mogelijk te zijn. Vaak is deze aftekening enigszins onregelmatig. Hoewel dit moeilijk helemaal strak te brengen is, dient toch de voorkeur uit te gaan naar een zo strak mogelijke aftekening.</p> <p>Kleur: Ook de gele lichaamskleur verdient de nodige aandacht. Vooral tussen de poten wil deze nog wel eens vervagen.</p> <p>De gele zwartoog wordt gekweekt d.m.v. selectie uit bonte vogels. Hierdoor worden er regelmatig enkele gepigmenteerde veertjes getoond. Voor een gele zwartoog is dit een duidelijke fout</p>
Pastel	<p>Algemeen: Voor de pastel gelden dezelfde fysieke eisen als voor de wildkleur zijn gesteld. Het is belangrijk dat de bevedering van goede kwaliteit is en er niet overmatig veel haakjes zijn gereduceerd. Ook dienen de veren goed op het lichaam sluit anders is de kleur van het masker en het lichaam al snel vlekkerig.</p> <p>Tekening en kleur: Omdat de kweek van de pastel roodkoppapegaaiamadine zich in een sterk experimenteel stadium bevindt is het belangrijk dat de beoordeling met enige coulance wordt uitgevoerd waarbij de liefhebber er op gewezen wordt dat de kwaliteit van de bevedering de kleur en tekeningkwaliteit sterk beïnvloedt.</p>

VEELKLEURENPAPEGAAIAMADINE, *Erythrura coloria*

1: Algemeen:

Nederlands:	Veelkleurenpapegaaiamadine
Duits:	Buntkopf-Papageiamadine.
Engels:	Mindanao Parrot-finch.
Frans:	Diamant de Montagnes.

Het zeer beperkte verspreidingsgebied van de kleine populatie veelkleurenpapegaaiamadine beslaat alleen het Apo- en Katanglad gebergte in centraal Mindanao op de Filippijnen. Ze leven in dalen aan de voet van deze bergen. De voeding bestaat uit onkruid- en graszaden.

Er worden geen ondersoorten beschreven.

De pop vertoont veel gelijkenis met de man, maar heeft wat minder blauw in de koptekening en het rood in de oorstreek is meer oranjerood dan dieprood. De gehele lichaamskleur is wat doffer van kleurdiepte.

2: Erfelijkheid en veerstructuur:

Voor de veerstructuur van de veelkleurenpapegaaiamadine wordt verwezen naar de mutatiestandaard voor de Erythrura soorten.

Bij de veelkleurenpapegaaiamadine kent men de volgende mutaties:

- **Zeegroen;** bij deze mutatie is de hoeveelheid carotenoïde kleurstoffen (rood en geel), 50% gereduceerd. Hierdoor zijn de grasgroene veervelden zeegroen (met duidelijke blauwe waas) van kleur, de rode veervelden zijn meer oranje van kleur.

3. Fysieke standaard van de veelkleurenpapegaaiamadine.

Formaat:

10 cm..De ideale veelkleurenpapegaaiamadine is geen iele vogel en dient aan de in de standaard gegeven maat te voldoen. Het model dient te zijn aangepast aan het formaat van de papegaaiamadine. De middelste twee staartpennen zijn nauwelijks verlengd en gepunt.

Model:

Hieronder wordt verstaan de onderlinge lichaamsverhoudingen, die ten opzichte van elkaar niet storend mogen werken. Fouten in het model zijn: puntige of bolle borst, uitgezakt onderlijf of een afwijkende ruglijn. Ook het model van de schedel moet in deze rubriek worden beoordeeld. Omdat de veelkleurenpapegaaiamadines cultuurvogels zijn in een gevorderde vorm van domesticatie dienen deze streng te worden beoordeeld in rubriek 1 bij formaat, model en houding.

Door de relatief korte staart, is de veelkleurenpapegaaiamadine kort en gedrongen. Er kan van een min of meer geblokt type gesproken worden.. Een lichte knik in de nek is soort eigen.

Houding:

De veelkleurenpapegaaiamadine moet rustig op stok zitten. Het doorzakken van de poten is fout. De vleugels dienen strak langs het lichaam te worden gedragen en moeten sluiten op de stuit.

Poten:

De poten moeten recht en stevig zijn, zonder verruwingen of vergroeiingen De tenen dienen de zitstok stevig te omklemmen De veelkleurenpapegaaiamadine heeft aan elke poot vier tenen, waarvan 3 naar voren en 1 naar achteren zijn gericht. Aan elke teen zit een iets natuurlijk gekromde nagel. Ook de stand van de tenen en nagels moet in deze rubriek worden beoordeeld, evenals de reinheid van de poten.

Snavel: De snavelvorm mag geen afwijkingen vertonen en of verruwingen of vergroeiingen. Onder- en bovensnavel moeten goed op elkaar sluiten.

Bevedering:

De bevedering dient gaaf en strak aaneengesloten te worden gedragen. Slijtage aan de veren en of vuile bevedering dient te worden bestraft.

Ringmaat:

2,7 mm

4: Tekeningpatroon van de veelkleurenpepegaaiamadine:

De koptekening:	De koptekening van de veelkleurenpepegaaiamadine sluit tegen de bovensnavel aan en loopt op de schedel door tot net achter het oog om dan met een ruime boog, achter het oog langs de wangen naar de hoeken van de ondersnavel te lopen. Bij de wildkleur man is de koptekening diep blauw van kleur. Bij de pop is de kleur minder intens en de koptekening minder uitgebreid. De kleurscheiding dient scherp te zijn en niet onderbroken.
De wangtekening	De wangtekening sluit aan op de achterzijde van het masker. De wangtekening loopt als een halve maan van de hoogte van het oog tot aan de onderkant van het masker. Bij de wildkleur is de wangtekening rood
De stuit- en staarttekening:	De stuittekening sluit aan op de rugdekkleur en vormt één geheel met de staartpennen. De staartpennen hebben bij de wildkleur een zwarte binnenvlag. De middelste staartpennen zijn eenkleurig. De kleur van deze tekening is bij de wildkleur rood.

5: Kleurstandaard van de veelkleurenpepegaaiamadine man en pop:

Kleurslag	Wildkleur Man en pop	Zeegroen man en pop
Kleur		
Keel en nek	Egaal grasgroen	Egaal groen met een blauwe waas
Borst, en buik,	Egaal grasgroen	
Flank	Groen	Groen met een blauwe waas
Rugdek/ mantel	Egaal grasgroen	Egaal groen met een blauwe waas
Vleugelpennen .	Egaal grasgroen	Egaal groen met een blauwe waas
Kleine vleugeldekkveren en schouders	Egaal grasgroen	Egaal groen met een blauwe waas
Onderstaartdekkveren	Mat grasgroen	Mat groen met blauwe waas
Poten	Donker hoorn kleurig	Donkerhoorn kleurig
Nagels	Donker hoornkleurig	Donker hoornkleurig
Snavel	Zwart	Zwart
Ogen /Pupil	Zwartbruin/zwart	Zwartbruin/zwart
Tekening		
Koptekening	Diepblauw	Diepblauw
Wangtekening	Rood	Oranjerood
Stuit- en staarttekening	Rood	Oranjerood

6: Keurtechnische aanwijzingen: veelkleurenpepegaaiamadine man en pop

Wildkleur	<p>Algemeen: Ondanks het kleine formaat, dient de veelkleurenpepegaaiamadine een robuust model te tonen. Voor deze soort is het tonen van een knik in de nek normaal en mag niet als fout worden aangemerkt. Gelet moet worden op een duidelijke en heldere rode vlek op de halszijden. Deze rode vlekken mogen niet doorlopen op de groene keel.</p> <p>Hybriden van de driekleurpepegaaiamadine met de roodkoppepegaaiamadine vertonen ook rode vlekken op de halszijden. Bij deze hybriden loopt het rood meestal uit op de keel. Poppen van deze hybriden hebben echter ook regelmatig een groene keel, met alleen rood op de oorstreek. Daar het formaat en het type van de veelkleurenpepegaaiamadine enkele centimeters kleiner is, zal het formaat en de staartlengte altijd een betrouwbare indicatie zijn, voor het bepalen van de raszuiverheid.</p> <p>Tekening: De aftekening van het blauwe masker en rode wangtekening dient strak te zijn.</p> <p>Kleur: De groene veervelden dienen egaal grasgroen te zijn. Een vlekkerige grasgroene kleur dient beoordeeld te worden in de rubriek kleur.</p>
Zeegroen	<p>Algemeen: Hoewel de kweek van de zeegroene veelkleurenpepegaaiamadine zich in een experimenteel stadium bevindt, mag men uiteindelijk aan zowel de fysieke-, als aan de kleur- en tekeningomschrijving dezelfde eisen stellen, als aan de wildkleur. Voor dit moment kan tijdens de beoordeling nog een mate van coulance betracht worden</p>